ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 3 KATOWICE, DNIA 1 MARCA 1948

Poz. **Dział Urzędowy:** TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

43.
DEKRET
z dnia 28 października 1947 r.
o obowiązku uiszczenia opłat przez dłużników b. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66 poz. 408 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Na dłużników b. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej nakłada się obowiązek uiszczenia opłaty na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi, utworzonego na podstawie art. 3 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 Nr 3, poz. 13).

2. Opłata wynosi 7 centnarów metrycznych żyta od każdych pełnych 400 zł długu według stanu tego długu w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 2. Jeżeli należność b. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej pochodzi z należności b. pruskich władz i instytucji agrarno-finansowych i wyraża się w rencie stałej (renty wieczyste, czynsze i kanony wieczyste), to dla wymiaru opłaty, jako kwotę zadłużenia, przyjmuje się sumę, otrzymana z przemnożenia renty rocznej przez 25.

Art. 3. 1. Opłata podlega uiszczeniu w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

2. Opłata może być uiszczona w naturze żytem lub w gotówce według przeciętnych wolnorynkowych cen żyta ustalanych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze zarządzenia.

Art. 4. 1. Opłata może być rozłożona na raty lub termin jej płatności odroczony.

2. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych dłużnik może być zwolniony częściowo lub całkowicie od uiszczenia wymierzonej opłaty.

3. Zasady rozkładania opłaty na raty, odraczania terminu jej płatności oraz zwalniania dłużników od jej uiszczenia ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. 1. Wymiar opłaty następuje w drodze nakazów płatniczych wystawianych przez wojewódzkie władze administracji ogólnej.

2. Do władz tych należy również stosowanie ulg przewidzianych w art. 4.

Art. 6. 1. Nieuiszczone w terminie opłaty podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

2. W razie nieuiszczenia w terminie opłaty pobierane będą odsetki zwłoki w wysokości 6% w stosunku rocznym.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
w/z Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Kowalewski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

44.
DEKRET
z dnia 28 października 1947 r.
o zmianie ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 409 z dnia 30 października 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) wprowadza się zmianę następującą:

w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, określonym w ust. 1, podatek pobiera się bez przeliczenia na równowartość w złotych z tym, że podatek ten płatny jest w terminie do dnia 1 grudnia roku podatkowego".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych Aprowizacji i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Administracji Publicznej: E. Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

45.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z dnia 20 grudnia 1947 r.
w sprawie określenia niektórych cen sprzedażnych lub czynszów przy przekazywaniu mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 2 z dnia 15 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 13 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 roku o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustaleniu ceny sprzedażnej lub czynszu za mienie przekazywane w trybie powołanego dekretu komisje osadnictwa nierolniczego zastosują zniżkę ceny nabycia lub czynszu w przypadkach, gdy nabywcami lub dzierżawcami są:

a) osoby pełniące służbę publiczną na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska oraz osoby zatrudnione na tych obszarach na podstawie umowy o pracę — jeżeli nabywają mienie z zakresu budownictwa mieszkaniowego,
b) spółdzielnie mieszkaniowe i spółki osób wymienionych w pkt a), jeżeli przekazywane mienie ma służyć celom mieszkalnym członków tych spółdzielni lub spółek, przy czym ulgi oblicza się w stosunku do wkładów osób, uprawnionych do tych ulg,
c) osoby, które zajmowały kierownicze stanowiska w organizacjach polskich lub w polskim życiu społecznym na obszarze Rzeszy Niemieckiej bądź na obszarze Wolnego Miasta Gdańska,
d) osoby prawne prawa publicznego, organizacje polityczne i społeczne, związki zawodowe, instytucje naukowe, jeżeli mienie będące przedmiotem umowy ma służyć celom statutowym tych osób prawnych,
e) spółdzielnie należące do Związku Rewizyjnego Spółdzielni R.P.

§ 2. Zniżka ceny nabycia lub czynszu może być stosowana, gdy:

a) przekazanie mienia dotyczy większej ilości przedmiotów, służących celom gospodarczym nabywcy lub dzierżawcy,
b) umowy zawiera się na podstawie warunków, ustalonych z reprezentacją nabywców lub dzierżawców.

§ 3. Osobom, wymienionym w § 1 lit. a) przysługuje przy nabywaniu domów jedno i dwurodzinnych, jak i mieszkań, niezależnie od zniżki, wynikającej z § 1, ulga w postaci odliczenia 1% ceny nabycia za każdy miesiąc nieprzerwanej pracy lub służby na Ziemiach Odzyskanych lub obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska przed dniem 9 maja 1947 r., nie więcej jednak niż 15%.

§ 4. 1. Zniżki, wynikające z § 1 lit. a) przywiązane są do osoby nabywcy.

2. Nabywca, który po zawarciu umowy przestanie należeć do kategorii osób, wymienionych w ust. 1, traci w stosunku do niespłaconej reszty należności prawo do zniżki, wynikającej z § 1, chyba że uzyskał prawo do emerytury lub renty.

3. Na okres niezawinionego bezrobocia nabywcy wstrzymuje się płatność należności.

4. W wypadku śmierci nabywcy zniżka w stosunku do niespłaconej części należności służy małżonkowi i nieletnim zstępnym, a innym spadkobiercom, jeżeli należą do kategorii osób, wymienionych w § 1 lit. a), i nie skorzystali z przysługujących im uprawnień.

5. Jeżeli spadkobiercami są małżonek lub nieletni zstępny, niespłacona reszta należności może być umorzona.

§ 5. Zniżka ceny w przypadkach przekazywania mienia według zasad niniejszego rozporządzenia będzie udzielana z uwzględnieniem zdolności płatniczej nabywców lub dzierżawców, rodzaju i charakteru przekazywanego mienia oraz celów, jakim ma ono służyć.

§ 6. 1. Główna Komisja Klasyfikacyjno-Szacunkowa ustali:

a) warunki, jakim mają odpowiadać spółdzielnie i spółki nabywców, wymienione w § 1 lit. b),
b) jakim osobom prawnym, organizacjom i instytucjom będą przysługiwały zniżki, wynikające z § 1 lit. d).

2. Główna Komisja Klasyfikacyjno-Szacunkowa ustali nadto zasady zabezpieczenia ceny sprzedażnej na wypadek utraty prawa do ulg albo zbycia nieruchomości oraz zasady utrzymania nieruchomości nabywanych po cenach ulgowych.

§ 7. Nabycie mienia na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu nie przysługuje osobom, które skorzystają z zarachowania, przewidzianego w art. 9 dekretu.

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Adm. Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

46.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1947 r.

w sprawie maksymalnej sumy zarachowania za mienie nierolnicze, przekazywane na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 2, poz. 3, z dnia 15 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na pokrycie ceny nabycia lub czynszu dzierżawnego za mienie nierolnicze na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska nie może być zarachowana suma wyższa niż wartość przeciętna położonego na tym obszarze budynku mieszkaniowego o powierzchni użytkowej pomieszczeń równej 220 m^2 również w przypadku, gdy mieniem pozostawionym na terenach wymienionych w art. 9 ust. 1 powołanego dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. nie było mienie z zakresu budownictwa mieszkaniowego.

§ 2. Na pokrycie ceny nabycia lub czynszu za mienie nierolnicze nie może być zarachowana wartość pozostawionego mienia rolniczego w sumie wyższej niż jedna czwarta wartości przewidzianej w § 1, chyba że osoba uprawniona do zarachowania nie ma warunków do prowadzenia gospodarstwa rolnego lub należy do kategorii osób, wymienionych w § 1 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1947 r. (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 2, poz. 2) w sprawie określenia niektórych cen sprzedażnych lub czynszów przy przekazywaniu mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska, pod warunkiem przynależenia do tej kategorii osób w ciągu lat pięciu od daty zarachowania.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Ziem Odzyskanych, a na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska — Ministrowi Administracji Publicznej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski

47.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1947 r.

o ustaleniu siedzib i właściwości terytorialnej wyższych urzędów górniczych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 2, poz. 4, z dnia 15 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 189 prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 91, poz. 627, z 1946 r. Nr 2, poz. 15 i z 1947 r. Nr 24, poz. 93) zarządza się, co następuje:

§ 1. Siedzibami wyższych urzędów górniczych są miasta: Katowice i Kraków.

§ 2. Terytorialny zakres działania Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach obejmuje:

a) obszar województw szczecińskiego i wrocławskiego;
b) z obszaru województwa poznańskiego powiaty: babimojski, gorzowski, gubiński, krośnieński, międzyrzecki, pilski, rzepiński, skierzyński, strzelecki, sulęciński, świebodziński, wschowski i zielonogórski;
c) obszar województwa śląskiego z wyjątkiem powiatów: zawierciańskiego, lublinieckiego i cieszyńskiego oraz części powiatu tarnogórskiego, położonej na północ od kolei Tarnowskie Góry —Strzybnica i od szosy Tarnowskie Góry — Nakło — Chechło Stare — Niezdara, i części powiatu bielskiego, położonej na południe od drogi Równica—Międzyrzecze—Komorowice;
d) z obszaru województwa krakowskiego powiat chrzanowski, północną część powiatu bialskiego, ograniczoną na południu linią kolejową Biała—Kęty—Andrychów, oraz południowa część powiatu olkuskiego, ograniczoną na północy drogą Rokitno Szlacheckie—Ogrodzieniec—Pilica—Wolbrom —Wierzchowisko.

§ 3. Terytorialny zakres działania Wyższego Urzędu Górniczego w Krakowie obejmuje:

a) obszar miasta stoł. Warszawy i miasta Łodzi;
b) obszar województw: warszawskiego, białostockiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego, pomorskiego, rzeszowskiego, gdańskiego i olsztyńskiego;
c) obszar województwa poznańskiego z wyjątkiem powiatów: babimojskiego, gorzowskiego, gubińskiego, krośnieńskiego, międzyrzeckiego, pilskiego, rzepińskiego, skwierzyńskiego, strzeleckiego, sulęcińskiego, świebodzińskiego, wschowskiego i zielonogórskiego;
d) z obszaru województwa śląskiego powiaty: zawierciański, lubliniecki i cieszyński i część powiatu tarnogórskiego, położoną na północ od kolei Tarnowskie Góry — Strzybnica i od szosy Tarnowskie Góry—Nakło—Chechło Stare—Niezdara, oraz część powiatu bielskiego, położoną na południe od drogi Równica—Międzyrzecze—Komorowice;
e) obszar województwa krakowskiego z wyjątkiem powiatu chrzanowskiego, północnej części powiatu bialskiego, ograniczonej od południa linią kolejową Biała—Kęty—Andrychów, oraz południowej części powiatu olkuskiego, ograniczonej na północy drogą Rokitno Szlacheckie—Ogrodzieniec—Pilica—Wolbrom—Wierzchowisko.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1946 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorialnej wyższych urzędów górniczych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 242).

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc

48.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 15 listopada 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 2, poz. 7, z dnia 15 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 2, art. 3 ust. 1, art. 5, art 14 ust 1 i art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309), zmienionego ustawą z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 390), zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1934 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 489) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 12 ust. (6) skreśla się.
2) W § 37 ust. (1) zdanie trzecie pkt c) otrzymuje brzmienie następujące:
„c) nazwisko i imiona, zawód, datę i miejsce urodzenia (miejscowość, gmina, powiat), miejsce zamieszkania, imiona rodziców każdego z małżonków".
3) W § 37 ust. (2) otrzymuje brzmienie następujące:
„(2) Prowadzący akta stanu cywilnego powinni również powiadomić w tychże terminach gminy zamieszkania o wszelkich zmianach aktów tych dotyczących, jak sprostowanie jakiejś okoliczności w akcie, zmiana nazwiska, uznanie, zrównanie, uprawnienie, przysposobienie, unieważnienie małżeństwa, rozwód tp.".
4) we wzorach stanowiących załączniki do rozporządzenia
a) skreśla się:
rubrykę Nr 8 wzorów Nr 1, 2, 1A i 2A; rubrykę Nr 9 wzoru Nr 3 i 4; rubrykę Nr 7 wzoru Nr 6; rubrykę siódmą, licząc od góry, wzoru Nr 7; rubrykę Nr 7 wzoru A (str. 2); rubrykę Nr 6 wzoru Nr 10; rubrykę Nr 9 wzoru Nr 11 i 12;
b) we wzorze Nr 15 wiersz 3 treści Wypisu otrzymuje brzmienie:
„urodzony dnia . . . . . . 1. . . roku",
a wiersz 6 otrzymuje brzmienie:
„. . . . . zawód . . . .";
(imiona i nazwisko)
c) we wzorze Nr 16 wiersz 5 treści Wypisu otrzymuje brzmienie:
„1 . . . . . r., z zawodu . . . .";
d) we wzorze Nr 18 wiersz 8 treści Poświadczenia otrzymuje brzmienie:
„Zawód . . . . . . Stan cywilny . . . . . .";
e) numerację rubryk zmienia się odpowiednio

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel

49.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ i ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 31 grudnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o właściwości organów samorządowych w zakresie orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 20 z dnia 23 stycznia 1948 r.).

Na podstawie art. 266 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia władzy samorządowej:

a) I instancji do orzekania w sprawach określonych w art. 264 § 1 prawa karnego skarbowego otrzymują organa wykonawcze związków samorządu terytorialnego, które dokonują wymiaru odnośnych danin komunalnych;
b) II instancji do orzekania w sprawach określonych w art. 265 prawa karnego skarbowego otrzymują organa wykonawcze związków samorządu terytorialnego bezpośrednio wyższego stopnia w stosunku do organów określonych w pkt a), jeżeli w I instancji orzekł wydział wojewódzki, środki odwoławcze rozpoznaje Minister Administracji Publicznej lub Minister Ziem Odzyskanych.

2. Uprawnienia władzy samorządowej I instancji do orzekania w sprawach, określonych w art. 264 § 1 prawa karnego skarbowego, w m. st. Warszawie i m.

Łodzi otrzymują zarządy miejskie, a środki odwoławcze do orzeczeń tych organów rozpoznaje Minister Administracji Publicznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r.

Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

50.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH i SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 31 grudnia 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Sprawiedliwości w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19 z dnia 23 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 15 i 91 prawa o aktach stanu cywilnego (Dz. U. R. P. z 1945 Nr 48, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 7. rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 304) otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Urzędnik stanu cywilnego składa przy objęciu urzędowania ślubowanie treści następującej:

„Pomny dobra Rzeczypospolitej Polskiej ślubuję obowiązki urzędnika stanu cywilnego sumiennie według swej najlepszej wiedzy wypełniać, przepisy prawa ściśle stosować, prawdy wiernie przestrzegać, w postępowaniu swym kierować się zasadami uczciwości i tajemnicy urzędowej dochować".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

51.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej o zasadach spłaty należności Skarbu Państwa za mienie nierolnicze przekazane na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 18 z dnia 23 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 14 i 38 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) i art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 57, poz. 549) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym wymieniony jest dekret bez bliższego określenia, należy rozumieć dekret z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389).

§ 2. 1. Należnością Skarbu Państwa za przekazywane na własność mienie nierolnicze na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska jest cena pomniejszona o zarachowanie, odliczenie i zniżki ustalone w myśl przepisów wydanych na podstawie dekretu.

2. Należność Skarbu Państwa może być uiszczona przy zawarciu umowy bądź rozłożona na raty.

§ 3. W razie spłaty należności Skarbu Państwa w całości gotówką przy zawarciu umowy bonifikuje się nabywcy 20% należności, określonej w § 2 ust. 1.

§ 4. 1. W razie rozłożenia na raty nabywca zobowiązany jest przy zawarciu umowy uiścić w gotówce co najmniej 20% należności.

2. Komisja osadnictwa nierolniczego może w ramach wytycznych uchwalonych przez Główną Komisję Klasyfikacyjno - Szacunkową zwolnić od powyższej wpłaty gotówkowej w całości lub w części.

3. W wyjątkowych przypadkach, jeśli chodzi o mienie, które wymaga poważniejszych nakładów celem umożliwienia użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, komisja osadnictwa nierolniczego w porozumieniu z właściwą instytucją kredytową (art. 26 dekretu) może odroczyć do lat dwóch rozpoczęcie płatności rat.

§ 5. Minister Skarbu może w drodze zarządzenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim, zezwolić by należność Skarbu Państwa poza tą częścią, która stosownie do § 4 niniejszego rozporządzenia ma być zapłacona w gotówce, była w określonej części spłacona wskazanymi w tymże zarządzeniu papierami wartościowymi. Zarządzenie to określić może również bliższe warunki tej spłaty.

§ 6. 1. Należność Skarbu Państwa rozłożona na raty powinna być spłacona w ciągu dwóch lat. Przy nabywaniu mienia z zakresu budownictwa niemieszkaniowego okres ten może być przedłużony do lat pięciu.

2. Należność za mienie z zakresu budownictwa mieszkaniowego może być rozłożona na raty płatne w ciągu lat pięciu następującym nabywcom:

a) osobom pełniącym służbę publiczną na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska i osobom zatrudnionym na tym obszarze na podstawie umowy o pracę,
b) spółdzielniom mieszkaniowym i spółkom osób wymienionych w pkt a), jeżeli nabywane mienie ma służyć celom mieszkalnym członków tych spółdzielni czy spółek,
c) osobom, które zajmowały stanowiska kierownicze w organizacjach polskich lub polskim życiu społecznym na terenie Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska,
d) osobom prawnym prawa publicznego, spółdzielniom należącym do Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P., organizacjom politycznym i społecznym, związkom zawodowym oraz instytucjom naukowym, jeżeli mienie będące przedmiotem umowy ma służyć celom statutowym tych osób prawnych.

§ 7. 1. Niespłacona przy zawarciu umowy należność podlega oprocentowaniu w wysokości równej stopie dyskontowej Narodowego Banku Polskiego. Od oprocentowania wolne są należności przypadające od osób wymienionych w ust. 2 § 6.

2. Od rat niezapłaconych w terminie biegną odsetki prawne.

3. Niezapłacona część należności będzie przez Skarb Państwa zabezpieczona hipotecznie na przekazywanej nieruchomości. Gdyby hipoteka nie zabezpieczała należności dostatecznie, a także gdy zbywane mienie stanowi tylko ruchomość — komisja osadnictwa nierolniczego w porozumieniu z właściwą instytucją kredytową (art. 26 dekretu) ustali odpowiednią formę i sposób zabezpieczenia należności. Koszty zabezpieczenia obciążają nabywcę.

§ 8. Obywatele polscy oraz obywatele innych państw narodowości polskiej mogą nabywać mienie za gotówkę w walucie obcej na warunkach ustalonych przez Ministra Skarbu.

§ 9. 1. Czynsz dzierżawny płatny jest w ratach kwartalnych z góry.

2. Komisja osadnictwa nierolniczego w porozumieniu z właściwą instytucją kredytową (art. 26 dekretu) może ustalić odpowiednią formę i sposób zabezpiecze-

nia należności Skarbu Państwa i mienia wypuszczonego w dzierżawę.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

52.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 grudnia 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1930 r. o rachunkowości i sprawozdaniach instytucyj opiekuńczych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 10 z dnia 15 stycznia 1948 r.

Na podstawie art. 3 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 354) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 359) w związku z art. 1 pkt 7 dekretu z dnia 22 października 1947 r. w sprawie mocy obowiązującej niektórych przepisów ustawodawstwa z zakresu opieki społecznej (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 389) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustęp drugi § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1930 r. o rachunkowości i o sprawozdaniach instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 210) otrzymuje następujące brzmienie:

„Rok sprawozdawczy liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1948 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

53.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 7 stycznia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie uznania uzdrowiska Jastrzębie-Zdrój za posiadające charakter użyteczności publicznej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 21 z dnia 23 stycznia 1948 r.)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 36, poz. 331 i z 1934 r. Nr 110 poz. 976) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uzdrowisko Jastrzębie-Zdrój w województwie śląskim uznaje się za posiadające charakter użyteczności publicznej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

54.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 30 października 1947 r.

o wykonywaniu nadzoru fachowo-lekarskiego w zakładach leczniczych.

(Przedruk z Dziennika Zdrowia Nr 19/20, poz. 90, z dnia 1 grudnia 1947 r.)

Na podstawie art. 2, 3 i 8 Ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o nadzorze nad lecznictwem (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 8 z 1946 r.) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu podniesienia poziomu lecznictwa w zakładach leczniczych i nawiązania współpracy między poszczególnymi zakładami a klinikami, ustanawia się nadzór fachowo-lekarski nad działalnością leczniczą tych zakładów.

§ 2. Nadzór fachowo-lekarski, o którym mowa w § 1, będzie wykonywany za pośrednictwem powołanych w tym celu konsultantów.

§ 3. Konsultantów powołuje Minister Zdrowia spośród profesorów, docentów, adiunktów szkół akademickich oraz ordynatorów szpitali publicznych.

§ 4. Obszar i zakres działania konsultantów będzie oznaczony w powołaniu, jak również czas, na który konsultant zostaje powołany:

§ 5. Do zadań konsultanta należy:

a) przeprowadzanie lustracji oddziałów szpitalnych celem zbadania metod leczniczych i operacyjnych praktykowanych na oddziale,
b) badanie stanu organizacji oddziałów pod względem fachowym oraz planowego wykorzystania fachowych kadr osobowych i środków materialnych,
c) obserwowanie zakresu wiedzy i umiejętności fachowych lekarzy ordynujących,
d) przeprowadzanie praktycznego instruowania przez zaznajamianie lekarzy ordynujących z nowymi metodami leczniczymi i operacyjno-zabiegowymi, drogą osobistego przeprowadzania zabiegu lub kierowania nim na sali operacyjnej,
e) udzielanie wskazówek w sprawie prawidłowego prowadzenia ksiąg operacyjnych, porodowych, kart historii chorób itp.,
f) rozwiązywanie wątpliwości diagnostycznych i terapeutycznych oraz wszelka pomoc lekarzom szpitalnym.

§ 6. Przy wykonywaniu swych zadań konsultanci korzystają z wszelkiej pomocy technicznej i organizacyjnej organów służby zdrowia, a w szczególności ze środków lokomocji wojewódzkich wydziałów zdrowia.

§ 7. W razie potrzeby, na wniosek konsultanta, może być przydzielony do pomocy drugi konsultant.

§ 8. Funkcje swe konsultanci sprawują w ścisłym porozumieniu z naczelnikami wydziałów zdrowia urzędów wojewódzkich. Przed przystąpieniem do konsultacji, konsultant uzgadnia termin i zakres konsultacji z dyrektorem szpitala oraz naczelnikiem wydziału zdrowia urzędu wojewódzkiego.

§ 9. W wyniku przeprowadzonej konsultacji, konsultanci opracowują uwagi i wnioski, które składają za pośrednictwem naczelników wojewódzkich wydziałów zdrowia do Ministerstwa Zdrowia.

§ 10. Za pracę swą konsultanci otrzymują wynagrodzenie, którego wysokość uzależniona będzie od warunków pracy i kwalifikacji konsultanta.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1947 r.

Za Ministra:
Jerzy Sztachelski, Podsekretarz Stanu.

55.

ZARZĄDZENIE
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU

z dnia 21 listopada 1947 r.

o ewidencji prac pomiarowych i dokumentów mierniczych oraz o przekazywaniu dokumentów mierniczych do archiwów mierniczych Głównego Urzędu Pomiarów Kraju i jego organów podległych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 3, poz. 10, z dnia 12 stycznia 1948 r.)

Na podstawie § 8 ust. 2 i § 9 ust. 3 pkt 1 Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1946 r. o wykonaniu dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58), ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr 144, poz. 264 z dnia 23 grudnia 1946 r. w porozumieniu z Ministerstwami: Komunikacji, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa oraz Żeglugi, zarządza się co następuje:

§ 1.

1. Powołane w zarządzeniu niniejszym paragrafy z dodaniem słowa „Zarządzenie“ bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1946 r. o wykonaniu dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Monitor Polski Nr 144, poz. 264 z 1946 r.).

2. Ilekroć w zarządzeniu niniejszym jest mowa o władzy mierniczej, należy przez nią rozumieć władzę administracji ogólnej jako władzę mierniczą, której organami fachowymi w danym zakresie działania są organa utworzone stosownie do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 maja 1945 r. o organizacji i zakresie działania organów podległych Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 112 z 1945 r.).

§ 2.

1. Celem zgłoszenia do ewidencji prac pomiarowych wyszczególnionych w § 1 „Zarządzenia“, a wykonywanych przez urzędy, instytucje państwowe i samorządowe stosownie do przepisów § 2 zarządzenia oraz przez osoby uprawnione w trybie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 454 z 1928 r.), należy miejscowo właściwej władzy mierniczej złożyć:

1. zawiadomienie o przystąpieniu do pomiarów w/g formularza (wzór Nr 1),
2. dokumenty miernicze i akta postępowania technicznego, to jest te akta, które zostały sporządzone w wyniku dokonanych czynności pomiarowych, celem sprawdzenia ich pod względem zgodności z obowiązującymi instrukcjami technicznymi, o ile przepisy niniejszego zarządzenia nie stanowią inaczej.

2. Ewidencja zgłoszonych prac oraz dokumentów mierniczych i akt postępowania technicznego prowadzona będzie w dziennikach ewidencyjnych.

3. Władza miernicza po rozpatrzeniu złożonych dokumentów i akt zaopatrzy klauzulą o dokonaniu ewidencji te odrysy (odbitki) i wyciągi, które mają służyć do użytku publicznego (wzór Nr 2).

§ 3.

1. Władze miernicze, po otrzymaniu zawiadomienia, dostarczą niezbędne dane geodezyjne, znajdujące się w ich posiadaniu, a dotyczące terenu, objętego zgłoszonymi pracami pomiarowymi.

2. W wypadku nieposiadania odpowiednich danych geodezyjnych władze miernicze zawiadamiają o powyższym zainteresowanych. Zawiadomienie to powinno być załączone do akt postępowania technicznego.

§ 4.

Prace pomiarowe wykonywane w zakresie pomiarów stosowanych określonych w § 6 „Zarządzenia“ podlegają ewidencji zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia, gdy w wyniku wykonania odpowiednich robót i czynności powstają plany i dokumenty pomiarowe wymienione w § 9 „Zarządzenia“ niezbędne dla sporządzenia stale aktualizowanej mapy gospodarczej Państwa.

§ 5.

1. O zgodności dokumentów mierniczych i akt postępowania technicznego z wymaganiami obowiązujących instrukcji technicznych orzeka właściwa władza miernicza.

2. Nie podlegają sprawdzeniu przez władze miernicze dokumenty miernicze i akta postępowania technicznego sporządzone przez:

a) urzędy i instytucje na mocy specjalnych ustaw,
b) urzędy i instytucje posiadające uprawnienia do uwierzytelniania na mocy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r. o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 167) lub innych przepisów specjalnych, oraz przez
c) mierniczych przysięgłych i uprawnionych mierniczych górniczych, działających na zlecenie urzędów i instytucji państwowych wymienionych w pkt. a) i b).

W tych wypadkach w aktach postępowania technicznego winno być stwierdzenie dokonania kontroli technicznej przez organa pomiarowe urzędów i instytucji państwowych upoważnionych do czynności kontrolnych.

§ 6.

1. Obowiązkowi przekazywania dokumentów i planów do archiwów mierniczych Głównego Urzędu Pomiarów Kraju i jego organów stosownie do § 9 „Zarządzenia“ podlegają dokumenty i plany sporządzone po wykonaniu prac pomiarowych, wynikających z postanowień:

1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. — prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776 z 1934 r.),
2. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16 lutego 1928 r. — prawa budowlanego i zabudowania osiedli (Dz. U. R. P. Nr 34, poz 216 z 1939 r.),
3. ustaw i rozporządzeń regulujących przebudowę ustroju rolnego,
4. dekretu z dnia 13 września 1946 r. o rozgraniczeniu nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 298),
5. dekretu z dnia 11 października 1946 r. prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 39 z 1946 r.) i dekretu z dnia 11 października 1946 r. — prawa o księgach wieczystych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 320 z 1946 r.), oraz

2. ponadto obowiązkowi przekazywania podlegają wszelkie inne dokumenty miernicze i akta postępowania technicznego, które mają znaczenie dla sporządzania i aktualizowania mapy gospodarczej Państwa, o czym orzeka ta władza miernicza, do której prace pomiarowe zostały zgłoszone. Jeżeli dokumenty i akta określone wyżej powstały w wyniku przeprowadzonych pomiarów stosowanych, to w tym przypadku władza miernicza działa na mocy zakresu zainteresowań Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, w pomiarach stosowanych, ustalonego w porozumieniu z Ministerstwami, wymienionymi w § 6 „Zarządzenia“ w trybie przewidzianym przepisami ust 2 § 7 „Zarządzenia“.

§ 7.

Do archiwów mierniczych należy przekazywać:

1. Na obszarach, na których mają zastosowanie przepisy:

1. Instrukcji II — dla pomiarów uzupełniających, zatwierdzone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1926 r. (Dz. B. P. O. 1474/IV) oraz
2. Instrukcji VIII i IX z dnia 25 października 1881 r. o postępowaniu przy odnowieniu map i ksiąg katastru podatku gruntowego ze zmianami, wprowadzonymi w latach następnych przez Ministra Skarbu dokumenty i akta według postanowień tych instrukcji.

2. Na pozostałych obszarach Państwa —

1. przy nowych pomiarach szczegółowych:
   a) szkice polowe,
   b) plan pomiarowy, ponadto szkic podkładu geodezyjnego, jeżeli plan nie zawiera danych geodezyjnych,
   c) matryce z planu,
   d) rejestr powierzchni (pomiarowy),
   e) operat techniczny, zawierający dane pomiarowe i obliczeniowe,
   f) dane dotyczące postępowania technicznego przy rozgraniczeniu nieruchomości.
   g) dokumenty (odrysy, odpisy, wyciągi) wydane przez władzę mierniczą lub inną w związku z pomiarami.
2. Przy pomiarach szczegółowych uzupełniających:
   a) materiał pomiarowy (odrys planu oraz w wypadku braku dat pomiarowych na planie odrys z odpowiednich szkiców polowych) wydany przez władze miernicze z wkreślonymi na nie wynikami pomiarów, bądź w wypadku niewydania przez władze miernicze takiego odrysu — plan oraz matryca w ust. 1 pkt. 2 i 3,
   b) szkice polowe,
   c) operat techniczny wraz z danymi dotyczącymi postępowania techniczego przy rozgraniczeniu nieruchomości,

d) dokumenty (odrysy, odpisy, wyciągi), wydane przez władze miernicze lub inne w związku z pomiarem.

3. W wypadku gdy chodzi o pomiar dotyczący wyłącznie trwałych zmian w użytkowaniu i przeznaczeniu gruntów:

a) materiał pomiarowy (odrys planu oraz w wypadku braku dat pomiarowych na planie odrys z odpowiednich szkiców polowych) wydany przez władze miernicze z wkreślonymi na nie wynikami pomiarów, bądź w wypadku niewydania przez władze miernicze takiego odrysu — odrys z planu oraz matryca,

b) operat techniczny, zawierający dane pomiarowe i obliczeniowe,

c) rejestr pomiarowy,

d) dokumenty (odrysy, odpisy, wyciągi) wydane przez władze miernicze lub inne w związku z pomiarem.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Prezes Głównego Urzędu Pomiarów Kraju
(—) *prof. inż. Jan Piotrowski*

Wzór Nr 1
do Zarządzenia Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dn. 21 listopada 1947 r.

....
(zgłaszający)

.... 194 r.
(miejscowość) (dn.)

Dz. „B" Nr ....
Zamówienie Nr............./rok

ZAWIADOMIENIE
o przystąpieniu do pomiarów

na terenie powiatu .... gminy .... gromady ....

Podstawa:
§ 8 Zarząd. Prez. Rady Min. z dn. 29. XI. 1946 r. (Mon. Pol. Nr 144, poz. 264).

Wykonawca	Nazwa obrębu i Nr Nr arkusza mapy oraz działki lub bliższe określenie położenia	Rodzaj pracy	Przybliżona powierzchnia	Przybliżony termin rozpoczęcia	Uwagi
				zakończenia prac	

Jednocześnie proszę (imy) o wydanie następujących danych geodezyjnych, dotyczących wyżej wymienionego (ych) obszaru (ów):

....
(podpis)

UWAGA: Wydanie danych geodezyjnych nastąpi po wpłaceniu należności zgodnie z instrukcją w sprawie sposobu i zarachowania opłat (Mon. Pol. Nr 148 z 1946 r. poz. 301) oraz obowiązującą taryfą.

Wzór Nr 2
do Zarządzenia Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dn. 21 listopada 1947 r.

L. dz. ewid.

Po sprawdzeniu i przyjęciu do ewidencji niniejszy dokument dopuszcza się do użytku publicznego. (§ 8 Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1946 r. ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr 144. poz. 264).

....
Data i miejsce wystawienia

....
(podpis)
(odcisk pieczęci urzędowej).

56.
ZARZĄDZENIE
GŁÓWNEGO PEŁNOMOCNIKA RZĄDOWEGO
do spraw podatku gruntowego

z dnia 31 lipca 1947 r.

w sprawie organizacji biur wojewódzkich i powiatowych pełnomocników rządowych do spraw podatku gruntowego.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 9, poz. 48, z dnia 30 stycznia 1948 r.)

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Skarbu z dnia 15 lipca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 55. poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W siedzibach urzędów wojewódzkich powołuje się biura wojewódzkich pełnomocników rządowych do spraw podatku gruntowego.

§ 2.

Biuro wojewódzkiego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego jest organem, przy pomocy którego wojewódzki pełnomocnik rządowy wykonywuje obowiązki, wynikające z ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) i rozporządzeń na jej podstawie wydanych.

§ 3.

Biuro wojewódzkiego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego dzieli się na 3 oddziały:

1) ogólny,
2) podatku gruntowego.
3) inspekcji.

Poszczególnymi oddziałami kierują pracownicy biura, wyznaczeni przez wojewódzkiego pełnomocnika rządowego.

§ 4.

Szczegółowy podział czynności biura określi wojewódzki pełnomocnik rządowy.

§ 5.

Zakres działania i podział czynności biura powiatowego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego określi wojewódzki pełnomocnik rządowy.

§ 6.

Biura wojewódzkich i powiatowych pełnomocników rządowych do spraw podatku gruntowego stosują zasady pracy biurowej, ustalone w regulaminach służbowych i instrukcjach kancelaryjnych wydanych dla urzędu wojewódzkiego względnie starostwa powiatowego.

§ 7.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 lipca 1947 r.

GŁÓWNY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO
(—) A. Mierzwiński.

57.
ZARZĄDZENIE
Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego

z dnia 1 sierpnia 1947 r.
wydane w porozumieniu z Ministerstwami: Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

w sprawie trybu powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakresu ich działania oraz sposobu wynagrodzenia.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 130, poz. 811 z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 3. czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) oraz § 5 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Skarbu z dnia 15 lipca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. Ust. R. P. Nr 55. poz. 300) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Zasady powoływania poborców społecznych.

§ 1.

(1) Dla każdej gminy powołuje się jednego poborcę społecznego dla podatku gruntowego.

(2) W zależności od warunków lokalnych może dla niektórych gmin być powołanych 2 do 3 poborców społecznych.

(3) Gminy, w których powołać należy więcej aniżeli jednego poborcę społecznego, ustali oddzielnym zarządzeniem Główny Pełnomocnik Rządowy, na wniosek wojewódzkich pełnomocników rządowych.

§ 2.

Poborców społecznych dla poszczególnych gmin powołują wojewódzcy pełnomocnicy rządowi do spraw podatku gruntowego na wniosek powiatowych pełnomocników rządowych.

§ 3.

Kandydatów na poborców społecznych powiatowi pełnomocnicy rządowi wskazują przede wszystkim spośród członków gminnych rad narodowych oraz spośród członków Związku Samopomocy Chłopskiej i Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici" w porozumieniu z przewodniczącym powiatowej rady narodowej.

§ 4.

Poborcy społeczni, bezpośrednio po ich powołaniu, otrzymują od wojewódzkiego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego pisma delegujące ich do terytorialnie właściwego powiatowego pełnomocnika rządowego (wzór Nr 1).

§ 5.

Poborcy społeczni w terminie dni 3-ch po otrzymaniu pisma delegującego obowiązani są zgłosić się do powiatowego pełnomocnika rządowego.

Dział II.

Prawa i obowiązki poborców społecznych.

§ 6.

Poborcy społeczni są obowiązani:

1) ujawniać gospodarstwa rolne oraz osoby, podlegające podatkowi gruntowemu z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, a uchylające się od opodatkowania lub opodatkowane w niedostatecznej wysokości,
2) wykrywać majątek osób, uchylających się od uiszczania należnego podatku.

§ 7.

(1) Poborcy społeczni są uprawnieni do uczestniczenia w szczególności w następujących czynnościach władz podatkowych:

a) inkasowaniu należności podatkowych,
b) dokonywaniu czynności egzekucyjnych,
c) dokonywaniu tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie zajętych przedmiotów.

(2) Przy wykonywaniu czynności o których mowa w niniejszym paragrafie, poborcy społeczni obowiązani są okazywać na żądanie legitymację (wzór Nr 2), wystawioną przez powiatowego pełnomocnika rządowego i stwierdzającą ich uprawnienia i teren działania.

§ 8.

(1) Przy wykonywaniu przez poborców społecznych czynności o których mowa w § 7 ust. (1) konieczny jest współudział przedstawiciela władzy wymiarowej (zarządu gminnego) lub sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo rolne, do którego czynność poborcy społecznego się odnosi.

(2) W toku dochodzeń zmierzających do ustalenia okoliczności, wymienionych w § 6, poborca społeczny powinien wyrobić sobie ogólne pojęcie o rozmiarach gospodarstwa rolnego, jego rodzaju, o stanie rodzinnym podatnika i o nadzwyczajnych okolicznościach, wpływających na zdolność płatniczą podatnika (art. 11 i 12 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych — Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz 1948).

§ 9.

(1) Uczestnicząc w czynnościach, określonych w §§ 7 i 8, poborcy społeczni mają prawo dokonywać następujących czynności, do wykonywania których uprawnieni są urzędnicy władzy wymiarowej, a w szczególności:

a) oględzin gospodarstw rolnych i zabudowań,
b) zadawania pytań podatnikom w sprawach, mających znaczenie dla ustalenia podstawy opodatkowania,
c) przeglądania ksiąg, dokumentów i innych zapisków odnoszących się do prowadzenia gospodarstwa rolnego a ujawnionych u podatnika.

(2) Poborcom społecznym służy prawo sporządzania notatek w toku dokonywania czynności.

§ 10.

(1) Poborcom społecznym, w związku z dokonywaniem czynności o których mowa w §§ 7 i 8 służy prawo przedkładania powiatowym pełnomocnikom rządowym — wniosków na piśmie o ustaleniu wysokości podstawy opodatkowania dla oznaczonego podatnika zgodnie z materiałem faktycznym przez poborcę ujawnionym,

(2) Wniosek, o którym mowa w ust. (1), przedkłada poborca społeczny, posługując się drukiem (wzór Nr 3).

(3) Do wniosku, o którym mowa w niniejszym paragrafie, poborca społeczny powinien dołączyć uzasadnienie w postaci ujawnionego materiału faktycznego.

(4) Powiatowy pełnomocnik rządowy obowiązany jest wykorzystać materiał faktyczny, dostarczony przez poborcę społecznego i w ramach swoich uprawnień w dziedzinie nadzoru nad wymiarem i poborem podatku gruntowego spowodować dostosowanie wymiaru względnie przeprowadzenie poboru podatku zgodnie z ujawnionym materiałem faktycznym.

§ 11.

(1) Poborcy społeczni podlegają powiatowemu pełnomocnikowi rządowemu, działają na podstawie jego instrukcji i obowiązani są podporządkować się jego wskazówkom i poleceniom.

(2) Wskazówki i polecenia poborcom społecznym wydaje powiatowy pełnomocnik rządowy bezpośrednio lub za pośrednictwem pracowników swojego biura.

§ 12.

(1) Powiatowy pełnomocnik rządowy zwołuje co miesiąc w terminie do dnia 3 każdego miesiąca konferencję poborców społecznych z udziałem powiatowego inspektora samorządowego i przedstawiciela urzędu skarbowego celem omówienia planu pracy na miesiąc następny (§ 13).

(2) Przebieg konferencji należy ująć w zwięzły protokół, wpisany do osobnej księgi protokółów konferencji poborców społecznych.

DZIAŁ III.

Organizacja pracy poborców społecznych.

§ 13.

Powiatowy pełnomocnik rządowy sporządza w terminie do dnia 30 każdego miesiąca plan pracy poborców społecznych na miesiąc następny.

§ 14.

Poborcy społeczni przeprowadzają swoje czynności w czasie najdogodniejszym ze względu na możliwość osiągnięcia dodatnich rezultatów w pracy i nie są związani urzędowymi godzinami pracy.

§ 15.

(1) Z przeprowadzonych czynności poborcy społeczni obowiązani są sporządzić szczegółowy protokół (wzór Nr 4).

(2) W protokóle zaznaczyć należy, między innymi, kto, kiedy i gdzie i jakich czynności dokonał, kto był przy tym obecny w charakterze władz współdziałających i osób interesowanych, co i w jaki sposób za pomocą dokonanych czynności ustalono. Protokół powinni podpisywać biorący udział w czynnościach poborcy społeczni oraz osoby wymienione w § 8 pkt. 1.

§ 16.

Powiatowy pełnomocnik rządowy prowadzi wykaz czynności poborców społecznych (wzór Nr 5).

DZIAŁ IV.
Wynagrodzenie (premie) oraz likwidacja kosztów podróży poborców społecznych.

§ 17.

(1) Ustala się wysokość wynagrodzenia (premii) poborców społecznych za każdy przepracowany dzień na kwotę 100,— zł przy wykonaniu planu pracy (§ 13).
(2) Przez przepracowany dzień należy rozumieć wykonywanie obowiązków, związanych ze stanowiskiem poborcy społecznego przynajmniej przez 7 godzin w ciągu doby.
(3) W wypadku przewyższenia miesięcznego planu pracy poborcy społeczni otrzymują dodatek w wysokości od 100% do 200% kwoty, przypadającej za dany miesiąc z tytułu premii (wynagrodzenia).
(4) Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. poprzednim, ustala wojewódzki pełnomocnik rządowy na wniosek powiatowego pełnomocnika rządowego.

§ 18.

(1) Wynagrodzenie (premie) poborców społecznych wypłaca właściwy Urząd Skarbowy do dnia 11 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły na podstawie listy sporządzonej przez powiatowego pełnomocnika rządowego opartej na wykazie czynności
(2) Lista wypłaconych wynagrodzeń (premii) poborców społecznych powinna być przedłożona przez urząd skarbowy izbie skarbowej.

§ 19.

Poborcom społecznym w razie podróży służbowej lub delegacji do miejscowości położonej poza gminą, w której znajduje się jego stałe miejsce zamieszkania, należą się diety w wysokości przewidzianej dla funkcjonariuszów państwowych oraz zwrot kosztów przejazdu i zwrot kosztów noclegu w wysokości przewidzianej dla funkcjonariuszów państwowych.

DZIAŁ V.
Sprawozdawczość.

§ 20.

Powiatowi pełnomocnicy rządowi przedkładają wojewódzkim pełnomocnikom rządowym w terminie do dnia 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły sprawozdanie o czynnościach poborców społecznych (wzór Nr 6).

§ 21.

Łączne dla całego województwa sprawozdania sporządzone na podstawie sprawozdań wymienionych w § 20 przedkładają wojewódzcy pełnomocnicy rządowi Głównemu Pełnomocnikowi Rządowemu dla spraw podatku gruntowego w terminie do dnia 25 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 sierpnia 1947 roku.

GŁÓWNY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
(—) A. Mierzwiński

Wzór Nr 1 (§ 4 zarz. GPPG o pob. społ.)

WOJEWÓDZKI PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO
w ....
Nr ..../........
.... dn. .... 194 r.

Do
Obywatela ....
w ....
ul. ....

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) w związku z zarządzeniem Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 1 sierpnia 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie trybu powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakresu ich działania oraz sposobu wynagrodzenia p o w o ł u j ę obywatela na poborcę społecznego dla podatku gruntowego i deleguję do pracy przy powiatowym pełnomocniku rządowym do spraw podatku gruntowego w .... z terenem działania, obejmującym gminę(y) ....

Zawiadamiając o powyższym zwracam jednocześnie uwagę, że obowiązkiem obywatela jest bezzwłocznie po otrzymaniu niniejszego pisma zgłosić się u powiatowego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego w .... celem podjęcia pod jego nadzorem i w ramach jego ogólnych instrukcji czynności przewidzianych w §§ 6 i 7 powołanego wyżej zarządzenia z dnia 1 sierpnia 1947 r.

(m. p.) WOJEWÓDZKI PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY

Wzór Nr 2 (§ 7 ust. (2) zarz. GPPG o pob. społ.).

POWIATOWY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO
w ....
Nr ..../..........
.... dn. .... 194 r.

LEGITYMACJA Nr ....
(ważna tylko przy okazaniu dowodu osobistego zaopatrzonego fotografią).

Obywatel .... zamieszkały w .... jest p o b o r c ą s p o ł e c z n y m dla podatku gruntowego z terenem działania, obejmującym gminę(y) .... powiatu...................

Obywatel .... uprawniony jest do przeprowadzenia czynności wyszczególnionych w §§ 6, 7 i 9 zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 1 sierpnia 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie trybu powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakresu ich działania oraz sposobu wynagrodzenia.

Wszystkie władze, urzędy i instytucje obowiązane są udzielić poborcy społecznemu pomocy przy wykonywaniu jego czynności.

(m. p.) POWIATOWY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY

Wzór Nr 3 (§ 10 zarz. GPPG o pob. społ.).

POBÓRCA SPOŁECZNY
w ....
(Nazwisko i imię) ....
Wniosek Nr ....

Do
Powiatowego Pełnomocnika Rządowego
do spraw podatku gruntowego
w ....

Na podstawie § 10 zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 1 sierpnia 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie trybu powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakresu ich działania oraz sposobu wynagrodzenia — donoszę, co następuje:

Zarząd gminny w .... ustalił przeciętną przychodowość gospodarstwa rolnego ob. .... zamieszkałego(ej) w .... na .... q żyta i wymierzył tytułem podatku gruntowego na rok 1947 od tego gospodarstwa rolnego
a) w gotówce — .... zł,
b) w zbożu — .... kg żyta (..........)

Opierając się na wynikach przeprowadzonych przeze mnie dochodzeń w n o s z ę o wydanie zarządzenia wznowienia postępowania podatkowego i zmiany wymiaru z uwagi na to, że moim zdaniem przeciętna przychodowość tego gospodarstwa wynosi .... q żyta i że zachodzą (nie zachodzą)*) następujące warunki, uzasadniające zastosowanie (nieuzasadniające zastosowania)*) ulg, przewidzianych w dekrecie o podatkach komunalnych.

Jako uzasadnienie mojego wniosku przytaczam następujące okoliczności: ....

Do wniosku dołączam:
1) protokół z dnia..................
2) zapiski dochodzeń.

POBORCA SPOŁECZNY

*) Zbędne skreślić.

Wzór Nr 4 (§ 15 zarz. GPPG o pob. spol.).

PROTOKÓŁ

spisany dnia .... 194.. r. w .... przez (nazwisko i imię) .... poborcę społecznego dla podatku gruntowego w .... w związku z przeprowadzeniem dochodzeń celem ustalenia przeciętnej przychodowości gospodarstwa rolnego (........) Ob. .... zam w .... prowadzącego gospodarstwo rolne w ....

Obecni:

1) ....
2) ....
3) ....
4) ....

Przebieg czynności: ....

Na podstawie przeprowadzonych czynności (dochodzeń) ustalono co następuje: ....

Na tym protokół zakończono i po odczytaniu podpisano.

(Podpis podatnika*)........(Podpis poborcy społecznego)

(Podpisy innych osób, obecnych w czasie sporządzenia protokółu)

....

....

*) Jeżeli ktokolwiek nie chce lub nie może podpisać protokółu — należy o tym uczynić wzmiankę w protokóle z podaniem przyczyny·

POWIATOWY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO

w ....

Wzór nr 5 (§ 16 zarz. GPPG o pob. spol.).

WYKAZ CZYNNOŚCI POBORCÓW SPOŁECZNYCH

na dzien............ 194... r.

L. p.	Nazwa gminy	Imię i nazwisko poborcy społecznego	Podatnik (Imię i nazwisko, adres)	Przeprowadzone czynności od godz. .... do godz.				Wnioski poborcy społecznego z § 10 zarządzenia	Ustalenie władz wymiarowych na podstawie wniosków pob. społ	Różnica w podatku na skutek ustaleń pob. społ.	Uwagi
				zbieranie informacyj	lustracje	czynności egzekucyjne	inne				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

WYJAŚNIENIA:
1) W rubryce „4" wpisuje się te gospodarstwa rolne, w których poborca społeczny danego dnia przeprowadzał czynności.
2) W rubryce „5—8" wpisuje się godziny wykonanej czynności w danym gospodarstwie rolnym.
3) Rubryki „9—12" wypełnia biuro powiatowego pełnomocnika rządowego na podstawie wniosku poborcy społecznego (wzór Nr 3).

POWIATOWY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO

w ....

Wzór nr 6 (§ 20 zarz. GPPG o pob. spol.).

S P R A W O Z D A N I E

o czynnościach poborców w miesiącu .... 194... r.

L. p.	Ilość poborców społecznych	Ilość podatników objętych czynnościami poborcy społecznego	Ilość czynności przeprowadzonych przez poborców społ.				Ilość dni przepracowanych przez pob. społ.	Ilość wniosków z § 10 zarządzenia	Ustalenie władz wymiarowych na podst. wniosku pob. społ.	Różnica w opodatkowaniu na skutek wniosków pob. społ.	Uwagi
			zbieranie informacyj	lustracje	czynności egzekucyjne	inne					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

POWIATOWY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY:

58.

ZARZĄDZENIE

Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 15 września 1947 r.

w sprawie warunków uiszczania podatku gruntowego w ziemiopłodach pszenicą lub jęczmieniem zamiast żytem, oraz w sprawie określenia równoważników zamiennych pszenicy i jęczmienia za żyto.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 130, poz. 812 z dnia 28 października 1947 r.)

Na podstawie § 8 ust. 1 pkt. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Gospodarstwa rolne określone w §§ 3 ust. (1) i (2), oraz 4 ust. (1) lit. a) i b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296), tj. gospodarstwa rolne o przeciętnej przychodowości do 40 q oraz od 40 q do 60 q żyta mogą uiszczać wymierzony im w życie podatek gruntowy pszenicą lub jęczmieniem, przy stosowaniu równoważnika określonego w § 3 niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Gospodarstwa rolne określone w § 3 ust. (3), oraz § 4 ust. (1) lit. c) powołanego na wstępie rozporządzenia mogą korzystać przy uiszczaniu podatku gruntowego w ziemiopłodach z prawa uiszczania w miejsce żyta — pszenicy i jęczmienia, jedynie po przedłożeniu zaświadczenia wydanego przez właściwy zarząd gminny, stwierdzającego, że dane gospodarstwo w roku bieżącym nie uprawiało żyta w ilości, przekraczającej potrzeby własnego gospodarstwa domowego.

§ 3.

Ustala się następujące równoważniki zamienne dla 100 kg żyta:

pszenicy 56 kg
jęczmienia 110 „

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1947 r.

GŁÓWNY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
(—) A. Mierzwiński

59.

ZARZĄDZENIE

GŁÓWNEGO PEŁNOMOCNIKA RZĄDOWEGO do spraw podatku gruntowego
z dnia 15 października 1947 r.

w sprawie trybu postępowania przy poborze i egzekucji podatku gruntowego w ziemiopłodach.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 11, poz. 50, z dnia 5 lutego 1948 r.)

Na podstawie § 8 ust. 1 pkt d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 roku o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296) zarządzam co następuje:

§ 1.

Pobór i egzekucja podatku gruntowego w ziemiopłodach odbywa się zgodnie z instrukcją stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od nia 1. XI. 1947 roku.

Główny Pełnomocnik Rządowy
(—) A. Mierzwiński

Załącznik do § 1 zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 15 października 1947 r. (Monitor Polski Nr 11. poz. 50.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu postępowania przy poborze i egzekucji podatku gruntowego w ziemiopłodach.

Część I.

Wskazówki ogólne.

§ 1.

(1) Instrukcja niniejsza podaje i rozwija odpowiednie postanowienia dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84), w zastosowaniu do poboru i egzekucji podatku gruntowego w ziemiopłodach.

(2) Ilekroć w instrukcji niniejszej jest mowa o dekrecie z dnia 28 stycznia 1947 r. rozumieć należy dekret z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz, 84).

(3) Ilekroć w instrukcji niniejszej jest mowa o dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych, rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (Dz. U. R. P. z r. 1947 Nr 40, poz. 198)

(4) Ilekroć w instrukcji niniejszej jest mowa o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r, rozumieć należy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296).

(5) Cytowane w instrukcji niniejszej paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszej instrukcji.

§ 2.

(1) Zarządy gmin miejskich i wiejskich właściwe są, na zasadzie przepisów art. 1 ust. (3) dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. i § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1947 r. w sprawie poruczenia przymusowego ściągania niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych organem wykonawczym gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 85) do poboru i przymusowego ściągania podatku gruntowego w ziemiopłodach.

(2) Zarządy gmin miejskich i wiejskich przeprowadzają egzekucję podatku gruntowego w ziemiopłodach na zasadach unormowanych w dekrecie z dnia 28 stycznia 1947 r. przy zastosowaniu przepisów niniejszej instrukcji.

§ 3.

(1) Władzami egzekucyjnymi są:

a) zarządy miejskie lub gminne jako władze I-ej instancji,

b) izby skarbowe, jako władze II-ej instancji w granicach terytorialnego zakresu działania.

(2) Ilekroć w niniejszej instrukcji jest mowa o zarządzie gminy, rozumieć przez to należy zarząd miejski lub gminny.

§ 4.

Organem egzekucyjnym jest funkcjonariusz, upoważniony przez zarząd gminy do przeprowadzenia czynności egzekucyjnej.

§ 5.

Do uczestniczenia w czynnościach egzekucyjnych uprawniony jest poborca społeczny, zgodnie z § 7 i następnymi zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 1 sierpnia 1947 r. (Monitor Polski Nr 130, poz. 811).

§ 6.

Egzekucja prowadzona w trybie niniejszej instrukcji jest dopuszczalna:

a) z ruchomości,

b) z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych, niezabezpieczonych na nieruchomości.

§ 7.

W razie zbiegu egzekucji administracyjnej, prowadzonej przez zarząd gminy, z egzekucją prowadzoną

przez urząd skarbowy, przeciwko temu samemu dłużnikowi, akta egzekucyjne zostaną przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji. Czynności, dokonane przed przekazaniem tych akt, zachowują moc prawną.

§ 8.

(1) Wierzycielem w rozumieniu niniejszej instrukcji jest zarząd gminy, uprawniony na podstawie dekretu z dnia 20 marca 1946 roku o podatkach komunalnych w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 roku, do poboru i przymusowego ściągnięcia podatku gruntowego w ziemiopłodach.

(2) Dłużnikiem w rozumieniu niniejszej instrukcji jest każda osoba, na której ciąży obowiązek wykonania świadczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach na rzecz wierzyciela.

§ 9.

Skargi na czynności organu egzekucyjnego mogą być wnoszone do właściwego zarządu gminy w terminie tygodniowym od daty czynności.

§ 10.

Na decyzję zarządu gminy, wydaną w toku postępowania egzekucyjnego, nie ma zażalenia, chyba, że instrukcja niniejsza stanowi inaczej.

§ 11.

Termin do wniesienia zażalenia wynosi tydzień od daty ogłoszenia lub doręczenia decyzji.

§ 12.

Zażalenie nad decyzję zarządu gminy rostrzyga ostatecznie miejscowo właściwa izba skarbowa. Zażalenie wnosi się do zarządu gminy, który decyzję wydał.

§ 13.

Skarga na czynności organu egzekucyjnego oraz zażalenie na decyzję zarządu gminy nie mają mocy wstrzymującej, chyba że instrukcja niniejsza stanowi inaczej. Zarząd gminy może jednak wstrzymać dalsze kroki egzekucyjne.

§ 14.

(1) Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna, przed wytoczeniem powództwa przeciwko wierzycielowi i dłużnikowi o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić zarządowi gminy pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie, ze wskazaniem środków dowodowych; decyzją zarządu gminy powinna zapaść w ciągu dwóch tygodni.

2) Zarząd gminy zawiesi postępowanie egzekucyjne co do zajętego majątku lub jego części, co do którego zgłoszono odpowiadające przepisom ust. (1) żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której mowa w ust. (1), chyba że zajęte przedmioty ulec mogą szybkiemu zepsuciu.

(3) W razie niezastosowania się przez osobę trzecią do przepisów, zawartych w ust. (1), poniesie ona koszty procesu nawet wtedy, gdyby się z powództwem utrzymała.

§ 15.

Decyzja zarządu gminy może być uchylona i zmieniona z urzędu w każdym czasie w trybie nadzoru przez Izbę skarbową po zasięgnięciu opinii właściwego woj. pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego, o ile na podstawie tej decyzji strony lub osoby trzecie nie nabyły żadnych praw.

§ 16.

Organ egzekucyjny może upomnieć, a po bezskutecznym upomnieniu wydalić z miejsca wykonywania czynności osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

§ 17.

Organ egzekucyjny może w razie oporu zażądać pomocy organów bezpieczeństwa publicznego.

§ 18

(1) Podstawą do wdrożenia przez zarząd gminy egzekucji jest tytuł wykonawczy, którym jest tytuł egzekucyjny tj. nakaz płatniczy, wykaz zaległości, decyzja, orzeczenie albo postanowienie zarządu gminy, zaopatrzone przez nią w klauzulę wykonalności.

(2) Tytuł egzekucyjny powinien zawierać:

a) nazwę zarządu gminy,

b) imię i nazwisko (nazwę) dłużnika oraz jego adres,

c) dokładne oznaczenie należności i jej podstawę prawną,

d) datę i podpis oraz pieczęć zarządu gminy.

(3) Klauzula wykonalności powinna zawierać poświadczenie zarządu gminy z przytoczeniem podstawy prawnej, że tytuł egzekucyjny jest w drodze egzekucji administracyjnej wykonalny. Klauzula wykonalności powinna być zaopatrzona podpisem i odciskiem pieczęci zarządu gminy.

§ 19.

(1) Po bezskutecznym upływie terminu płatności podatku gruntowego w ziemiopłodach, a przed przystąpieniem do egzekucji, zarząd gminy powinien wysłać dłużnikowi pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych, jeżeli w terminie tygodniowym od doręczenia upomnienia nie uiści gminie poszukiwanej należności.

(2) Wysłanie upomnienia nie jest konieczne w przypadku, gdy egzekwowana należność stanowi zaliczkę na podatek gruntowy, którą dłużnik obowiązany jest sam obliczyć i uiścić bez doręczenia mu nakazu płatniczego. (art. 13 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych).

(3) Jedno upomnienie może obejmować wszystkie zaległości danego podatnika w podatku gruntowym.

(4) Koszty upomnienia wynoszą 1% zaległości, nie mniej jednak niż 5 zł, a nie więcej niż 200 zł. Do uiszczenia kosztów upomnienia obowiązany jest dłużnik. Koszty upomnienia przypadają gminie.

(5) Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna ilość zaległego podatku gruntowego w ziemiopłodach (bez dodatku za zwłokę), objęta poszczególnym upomnieniem, a przeliczona na gotówkę w sposób określony w § 26.

(6) Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia.

§ 20.

Przed przystąpieniem do wykonania czynności egzekucyjnej powinien organ egzekucyjny doręczyć dłużnikowi zarządzenie egzekucyjne łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.

§ 21.

Na żądanie dłużnika lub osoby zastępującej go powinien organ egzekucyjny okazać zaświadczenie (legitymację służbową) zarządu gminy, upoważniające do wykonywania czynności egzekucyjnej.

§ 22.

(1) W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne jako też w porze nocnej czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy specjalnego pisemnego zarządzenia zarządu gminy.

(2) Przystępując do wykonania czynności, organ egzekucyjny okaże dłużnikowi zarządzenie, wymienione w ust. (1).

§ 23.

(1) Dłużnik ma prawo być obecny przy czynnościach egzekucyjnych.

(2) Na żądanie dłużnika, a także według uznania organu egzekucyjnego, może przy czynnościach egzekucyjnych być obecny świadek, jeżeli przy czynnościach egzekucyjnych nie uczestniczy poborca społeczny.

(3) Organ egzekucyjny powinien jednak przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli dłużnik nie jest obecny, lub został przez organ egzekucyjny wydalony, a nie zachodzi obawa udaremnienia egzekucji wskutek straty czasu na przywołanie świadków.

(4) Świadkami mogą być także członkowie rodziny i domownicy dłużnika.

(5) Świadkowie nie otrzymują wynagrodzenia.

§ 24.

(1) Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, organ egzekucyjny zarządzi otworzenie pomieszczeń i schowków dłużnika oraz przeszuka jego pomieszczenia i schowki. Gdyby to nie wystarczyło lub gdyby dłużnik chciał

się wydalić, organ egzekucyjny może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie.

(2) Przeszukania odzieży u kobiet powinna dokonać kobieta, wezwana przez organ egzekucyjny.

(3) Z przeprowadzonej rewizji osobistej organ egzekucyjny obowiązany jest spisać protokół. Ujawnione przy rewizji przedmioty zajmuje się na zasadach ogólnych.

§ 25.

W pomieszczeniach zajętych przez władze, urzędy państwowe i samorządowe oraz przez przedsiębiorstwa państwowe czynności egzekucyjne mogą być spełniane po uprzednim zawiadomieniu kierowników.

§ 26.

(1) Organ egzekucyjny pobiera w ziemiopłodach poza podatkiem gruntowym także dodatek za zwłokę. Koszty upomnienia oraz koszty egzekucyjne pobrane będą w gotówce.

(2) Dodatek za zwłokę wynosi:

1) przy zwłoce nie dłuższej niż 14 dni — 1% od zaległości,
2) przy zwłoce ponad 14 dni do 1 miesiąca — 2% od zaległości,
3) przy zwłoce ponad 1 miesiąc do 3 miesięcy — 6% od zaległości,
4) przy zwłoce ponad 3 miesiące do 5 miesięcy — 10% od zaległości,
5) przy zwłoce ponad 5 miesięcy — 20% od zaległości.

W celu obliczenia dodatku za zwłokę, zaległość wyrażoną w kilogramach ziemiopłodów, od której pobiera się dodatek za zwłokę, zaokrągla się do pełnego dziesiątka kilogramów w dół, obliczony zaś dodatek zaokrągla się do pełnego kilograma w dół.

Przykład: Zaległość wynosi 368 kg żyta
podstawą obliczenia dodatku jest 360 kg,
zwłoka wynosi 2 miesiące 18 dni,
dodatek wynosi $\frac{360 \times 6}{100} = 21,6$ kg, po zaokrągleniu 21 kg.

(3) Podstawę obliczenia kosztów egzekucyjnych (§ 69) stanowi ogólna ilość podatku gruntowego w ziemiopłodach, łącznie z dodatkiem za zwłokę, przeliczona na gotówkę według cen ustalonych w sposób, przewidziany w § 3 zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 7 października 1947 roku, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, w sprawie określenia kategorii podatników i warunków, pod jakimi uiścić mogą równowartość podatku gruntowego w ziemiopłodach — w gotówce. (Monitor Polski Nr 134, poz. 835).

(4) Na pobrane ziemiopłody i pieniądze organ egzekucyjny wystawi pokwitowanie.

(5) Pokwitowanie organu egzekucyjnego ma ten sam skutek prawny co pokwitowanie zarządu gminy.

§ 27.

Postępowanie egzekucyjne podlega zawieszeniu:

a) jeżeli okaże się, że dłużnik nie ma zdolności do działań prawnych i nie ma przedstawiciela ustawowego,

b) w razie śmierci dłużnika do czasu, gdy będzie możliwym podjęcie egzekucji z udziałem spadkobierców zmarłego; jeżeli następcy prawni dłużnika nie objęli spadku, albo nie są znani, sąd na wniosek zarządu gminy ustanowi kuratora, celem zastąpienia zmarłego dłużnika,

c) w przypadku przewidzianym w § 14,

d) w innych przypadkach prawem przewidzianych.

§ 28

(1) Zarząd gminy może uchylić dokonane czynności egzekucyjne lub postępowanie egzekucyjne zawiesić, jeżeli utrzymanie dokonanych czynności w mocy lub dalsze prowadzenie egzekucji jest szkodliwe dla dłużnika; zawieszenie postępowania należy w miarę potrzeby uzależnić od dania zabezpieczenia.

(2) W razie odroczenia płatności lub rozłożenia na raty ściąganej należności pozostają w mocy wszelkie dokonane już czynności egzekucyjne.

(3) Uchylenie dokonanych czynności lub zawieszenie postępowania przewidziane w ust. (1) nie pociąga za sobą umorzenia należnych za dokonane czynności kosztów egzekucyjnych.

§ 29.

Jeżeli w toku egzekucji okaże się, że bezwzględne ściągnięcie należności spowoduje ruinę gospodarczą dłużnika, zarząd gminy, po zbadaniu jego położenia ekonomicznego, może z urzędu lub na prośbę zawiesić postępowanie egzekucyjne albo tymczasowo je ograniczyć do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego skutku, albo w części lub w całości uchylić dokonane czynności egzekucyjne.

§ 30

Postępowanie egzekucyjne zostanie umorzone, jeżeli:

a) należność objęta tytułem wykonawczym została uiszczona lub umorzona,
b) ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych,
c) egzekucja ze względu na przedmiot, do którego została skierowana, lub osobę, przeciw której została skierowana, jest niedopuszczalna,
d) jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

§ 31.

Organ egzekucyjny zaniecha czynności egzekucyjnej, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik udowodni odroczenie płatności, rozłożenie na raty, zapłatę lub umorzenie należności.

§ 32.

Nie podlegają egzekucji przedmioty wyszczególnione w art. 50 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 roku.

CZĘŚĆ II

Wskazówki szczegółowe.

A. Egzekucja z ruchomości.

§ 33.

(1) Zająć można tylko ruchomości dłużnika będące bądź w jego władaniu, bądź też we władaniu osoby trzeciej, lecz tylko w tym przypadku, gdy ta osoba wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

(2) Nie należy zajmować ruchomości ponad ilość potrzebną do zaspokojenia poszukiwanej należności wraz z dodatkiem za zwłokę i kosztami egzekucji.

§ 34.

(1) Z ruchomości należących do dłużnika ulegają zajęciu przede wszystkim ziemiopłody, będące przedmiotem poszukiwania w drodze egzekucji, względnie ich równoważniki zamienne, określone w trybie przewidzianym w § 8 ust. (1) lit. a) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 roku.

(2) Jeżeli ziemiopłody wymienione w ust. (1) znajdują się w stanie niewymłóconym, organ egzekucyjny zarządzi omłot na koszt i niebezpieczeństwo dłużnika, przyczym do omłotu można użyć sił pociągowych, narzędzi i materiałów, należących do dłużnika. Urosłe z tego powodu wydatki będą ściągnięte od dłużnika w trybie przewidzianym w niniejszej instrukcji dla ściągnięcia kosztów egzekucyjnych.

§ 35.

(1) Zajęte ziemiopłody organ egzekucyjny zabierze dłużnikowi i odstawi je na odpowiedni punkt zsypu, a na protokóle zajęcia poczyni adnotację o zabraniu ziemiopłodów.

Organ egzekucyjny wystawi dłużnikowi pokwitowanie, w którym wymieni ilość i rodzaj ziemiopłodów pobranych:

a) tytułem podatku gruntowego w ziemiopłodach,
b) tytułem dodatku za zwłokę,

a ponadto wymieni sumę kosztów egzekucyjnych pobraną w gotówce.

(2) Organ egzekucyjny dostarczy zabrane dłużnikowi ziemiopłody na odpowiedni punkt zsypu za pokwitowaniem.

Pokwitowanie winno zawierać:

a) nazwisko i imię organu egzekucyjnego dostarczającego ziemiopłody,

b) nazwisko, imię i adres dłużnika, na rachunek którego dostarczono ziemiopłody,

c) ilość i rodzaj dostarczonych ziemiopłodów.

Pokwitowanie punktu zsypu organ egzekucyjny dołączy do akt egzekucyjnych dłużnika.

§ 36.

(1) W przypadku stwierdzenia braku u dłużnika ziemiopłodów, o których mowa w § 34, względnie ilości niewystarczającej do pełnego pokrycia poszukiwanej należności, ulegają zajęciu poza ziemiopłodami przede wszystkim gotówka, następnie przedmioty zbytkowe.

(2) W przypadku określonym w ust. (1) odnośnie zajętych ziemiopłodów organ egzekucyjny postąpi w myśl przepisów § 35; w odniesieniu zaś do innych ruchomości (poza ziemiopłodami) dalsze postępowanie egzekucyjne będzie toczyć się na zasadach podanych w części II niniejszej instrukcji.

§ 37.

(1) Organ egzekucyjny dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokółu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokółu przez organ egzekucyjny.

(2) Dłużnikowi, a w razie oddania zajętej ruchomości pod dozór osoby trzeciej także dozorcy organ egzekucyjny doręcza odpis protokółu zajęcia.

(3) Organ egzekucyjny przy zajęciu dokonywa opisu każdej zajmowanej ruchomości według znamion jej właściwych oraz oznacza jej wartość. Wartości zajętej ruchomości organ egzekucyjny nie oznacza jedynie w przypadku, gdy zajętą ruchomością są ziemiopłody, oznacza natomiast rodzaj ziemiopłodów oraz ich ilość.

§ 38.

Na każdej zajętej ruchomości organ egzekucyjny umieści znak, ujawniający na zewnątrz jej zajęcie, a jeżeli to nie jest możliwe, ujawni je w inny sposób.

§ 39.

(1) Zajęte ruchomości organ egzekucyjny odda pod dozór dłużnikowi lub osobie trzeciej, u której je zajął, jednak z ważnych przyczyn może każdego czasu oddać je pod dozór innej osobie, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia, np. w razie odmowy przyjęcia dozoru bądź uzasadnionej obawy usunięcia lub uszkodzenia zajętego przedmiotu.

(2) Zajęte kosztowności organ egzekucyjny złoży w zarządzie gminy, jako depozyt rzeczowy tego zarządu.

(3) Jeżeli organ egzukucyjny zajęte ruchomości oddał pod dozór dłużnikowi lub osobie trzeciej, osoby te sprawują obowiązki dozorcy.

(4) Organ egzekucyjny pouczy dozorcę o grożącej mu odpowiedzialności z art. 282 kodeksu karnego w razie usunięcia, uszkodzenia, ukrycia lub zbycia zajętej ruchomości.

§ 40.

(1) Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości i wydać je na wezwanie zarządu gminy lub organu egzekucyjnego. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie rzeczy przypadkowe lub wynikłe wskutek siły wyższej. Dozorca obowiązany jest zawiadomić zarząd gminy o zamierzonej zamianie miejsca przechowania ruchomości oraz o ich uszkodzeniu.

(2) Jeżeli zajęte ruchomości (za wyjątkiem ziemiopłodów) pozostawiono w pomieszczeniu należącym do dłużnika i dozór powierzono jemu samemu lub członkowi jego rodziny razem z nim mieszkającemu lub pracującemu, albo domownikowi, dozorca ma prawo zwykłego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku gdy rzeczy zajęto u osoby trzeciej i pozostawiono pod jej dozorem, jeżeli osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy. W innych przypadkach dozorca nie ma prawa używać ruchomości oddanej mu pod dozór.

§ 41.

Zarząd gminy może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę, a w jego miejsce ustanowić innego.

§ 42.

Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętej ruchomości w czasie przechowywania jej u dozorcy lub w czasie transportu dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do zarządu gminy, chyba, że spełniał on funkcje dozorcy.

§ 43.

Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację, jeżeli niniejsza instrukcja nie stanowi inaczej.

§ 44.

Pieniądze zagraniczne oraz złoto, platyna, srebro i przedmioty z nich wytworzone, a także papiery wartościowe i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, zarząd gminy sprzeda na zasadach i w trybie określonym w art. 81 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r.

§ 45.

(1) Termin licytacji powinien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się wcześniej, niż 15 dnia od daty zajęcia.

(2) Termin licytacji może być wyznaczony na dzień wcześniejszy, niż 15 od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości oraz jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty niewspółmierne z ich wartością.

§ 46.

(1) Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie znajdują się ruchomości.

(2) Zarząd gminy może jednak zarządzić na wniosek dłużnika, a także z urzędu, aby licytacja ruchomości odbyła się w innym miejscu, jak również aby licytację prowadził inny niż właściwy organ egzekucyjny, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż z uwzględnieniem kosztów. W tym celu zarząd gminy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć licytacja.

(3) Zarząd gminy zaniecha przewozu, jeżeli dłużnik nie złożył sumy potrzebnej na koszty przewozu w terminie oznaczonym.

§ 47.

(1) Zarząd gminy ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymieni:

a) miejsce i czas licytacji,

b) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju i łącznej sumy oszacowania.

c) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości przed licytacją,

d) nazwisko dłużnika, jeżeli podanie nazwiska może rokować pomyślniejszą sprzedaż.

(2) Odpisy obwieszczenia zarząd gminy doręczy dłużnikowi oraz dozorcy, najpóźniej w terminie przewidzianym do ogłoszenia obwieszczeń.

(3) Jeden egzemplarz obwieszczenia zarząd gminy wręcza organowi egzekucyjnemu łącznie z aktami egzekucyjnymi przy przydziale służby.

§ 48.

Najpóźniej na trzy dni przed dniem licytacji, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż piętnastego dnia od daty zajęcia, na jeden dzień przed wyznaczonym terminem lub w wyjątkowych przypadkach nawet w dniu licytacji zarząd gminy zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy zarządu gminy, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie ma się odbyć licytacja, a nadto, jeżeli to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie innym sposobem w danej miejscowości przyjętym, celem rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

§ 49.

(1) Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane w drodze licytacji, przekracza 50.000 zł, za-

rząd gminy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

(2) Na wniosek i koszt dłużnika, zarząd gminy zarządzi ogłoszenie również w inny sposób przez niego wskazany.

§ 50.

Do czynności licytacyjnej organ egzekucyjny powinien powołać conajmniej jednego świadka, albo też funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej.

§ 51.

Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny. Cena wywołana jest połową sumy oszacowania.

§ 52.

Na sprzedaż będą wystawione kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, z wymienieniem sumy oszacowania i sumy wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

§ 53.

Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik zaofiarował cenę wyższą.

§ 54.

Organ egzekucyjny udzieli przybicia, czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

§ 55

(1) Licytacja poczytuje się za niedoszłą do skutku, jeżeli w niej nie weźmie udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również jeżeli żaden z uczestniczących nie zaofiaruje ceny wyższej ponad cenę wywołania.

(2) W przetargu nie mogą uczestniczyć: dłużnik, organ egzekucyjny, prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

(3) Przetargu nie można rozpoczynać później, niż w dwie godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

§ 56.

(1) Z przeprowadzonej licytacji, jak również z licytacji niedoszłej do skutku organ egzekucyjny spisuje protokół. Protokół taki podpisują organ egzekucyjny oraz świadkowie.

(2) W protokóle winni być wymienieni wszyscy licytanci, których zaofiarowana cena została przybita.

§ 57.

(1) Jeżeli w pierwszym terminie licytacja nie doszła do skutku, wyznaczony zostanie termin ponownej licytacji.

(2) Do ponownej licytacji odnoszą się wszystkie przepisy, mające zastosowanie przy pierwszej licytacji z wyjątkami, przewidzianymi w niniejszym paragrafie.

(3) Ponowna licytacja może być wyznaczona po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na trzy dni przed jej terminem. W przypadkach przewidzianych w § 45 ust. (2) termin ten może być skrócony.

(4) Na ponownej licytacji ruchomości mogą być sprzedane nawet niżej ceny wywołania.

§ 58.

(1) Po pierwszej licytacji niedoszłej do skutku zarząd gminy może na wniosek dłużnika, a także z urzędu zarządzić, by sprzedaż zajętych ruchomości odbyła się w inny sposób, niż w drodze licytacji (np. sprzedaż z wolnej ręki, sprzedaż komisowa itp.) oraz by tego rodzaju sprzedaż odbyła się w innym miejscu, niż miejsce, w którym znajdują się ruchomości i przez inną osobę, niż właściwy organ egzekucyjny. W tym celu zarząd gminy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć sprzedaż. Dokonanie sprzedaży w powyższy sposób może nastąpić nawet przed pierwszą licytacją, jednakże tylko za zgodą dłużnika.

(2) Przy powzięciu decyzji o takiej sprzedaży zarząd gminy wystosuje na piśmie do osoby, której sprzedaż powierza, odpowiednie zlecenie, podając w nim, w jaki sposób sprzedaż ma nastąpić, oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, wysokość prowizji oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonana. O zarządzeniu sprzedaży zajętych ruchomości w myśl ust. (1) zarząd gminy zawiadomi równocześnie dłużnika.

(3) Przepis § 42 ma odpowiednie zastosowanie.

(4) Na decyzję zarządu gminy służy zażalenie.

§ 59.

(1) Dłużnik może wnieść skargę na udzielenie przez organ egzekucyjny przybicia w razie naruszenia przepisów o publicznym charakterze licytacji, o najniższej cenie nabycia i o wyłączeniu od udziału w przetargu. Skarga powinna być zgłoszona do protokółu licytacji.

(2) Na decyzję zarządu gminy, wydaną na skutek skargi, służy zażalenie.

(3) Gdyby rozstrzygnięcie skargi przez zarząd gminy nie nastąpiło w ciągu dwóch tygodni, nabywca może zrzec się nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

(4) Nie ma skargi na udzielenie przybicia ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu.

§ 60.

Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli ona nie przewyższa 25.000 zł, uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiści, traci prawo wynikłe z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji. Organ egzekucyjny wznowi niezwłocznie przetarg na tę sumę ruchomości, rozpoczynając go od ceny wywołania.

§ 61.

Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę 25.000 zł, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną-piątą część tej ceny, nie mniej jednak, niż 25.000 zł pod rygorem przewidzianym w paragrafie poprzednim, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w terminie tym nie zapłaci reszty ceny, traci prawo wynikłe z przybicia, licytacja zaś uznana będzie za niebyłą.

§ 62.

(1) Nabywca, który nie zapłacił ceny licytacyjnej w terminach przewidzianych w §§ 60 i 61, obowiązany jest zapłacić jedną-piątą części tej ceny. Jeżeli sumy tej w tychże terminach nie zapłaci, będzie ona ściągnięta na mocy odrębnego tytułu wykonawczego, sporządzonego na podstawie protokółu licytacji.

Piąta część ceny licytacyjnej, ściągnięta od nabywcy, użyta będzie na zaspokojenie poszukiwanej należności, a w przypadku zupełnego jej zaspokojenia otrzyma ją dłużnik.

§ 63.

(1) Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien natychmiast ją odebrać.

(2) Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy, jeżeli do protokołu licytacji zgłoszono skargę na udzielenie przybicia w przypadkach przewidzianych w § 59.

§ 64.

Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny nabycia z powodu wad ruchomości, z powodu wadliwego oszacowania, ani z jakiejkolwiek innej przyczyny.

§ 65.

(1) Na ogólną kwotę, otrzymaną z licytacji, organ egzekucyjny wystawi dłużnikowi pokwitowanie.

(2) Zarząd gminy z otrzymanej z licytacji sumy pokryje przede wszystkim powstałe koszty egzekucyjne, a resztę zaliczy dłużnikowi na uiszczenie podatku gruntowego w ziemiopłodach oraz dodatku za zwłokę zgodnie z zasadami ustalonymi w § 26 ust. (3) niniejszej instrukcji.

(3) Sumę pozostałą po pokryciu kosztów egzekucyjnych oraz podatku gruntowego w ziemiopłodach łącznie z dodatkiem za zwłokę zarząd gminy zwróci dłużniko-

wi, bądź też zgodnie z jego życzeniem zaliczy na inne należności wobec gminy.

B. Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych niezabezpieczonych na nieruchomości

§ 66.

(1) W przypadku, gdy zarząd gminy uzna za celowe, może skierować egzekucję do wierzytelności pieniężnej lub innego prawa majątkowego, np. do wynagrodzenia za pracę, do należności od Skarbu Państwa, bądź instytucji i przedsiębiorstw państwowych, samorządowych, spółdzielczych lub prywatnych, za wykonane roboty i dostawy dla tych instytucji itp.

(2) Zasady i tryb postępowania przy egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych niezabezpieczonych na nieruchomości normują przepisy art. 101—113, 116—117, 120—122 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. Ilekroć w tych przepisach jest mowa o urzędzie skarbowym, rozumieć należy odpowiedni zarząd gminy.

CZĘŚĆ III.

Postępowanie zabezpieczające.

§ 67.

(1) Jeżeli istnieje niebezpieczeństwo, że w razie zwłoki należność podatku gruntowego w ziemiopłodach nie zostanie uiszczona, zarząd gminy uprawniony jest na podstawie art. 8 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) do zabezpieczenia jej na majątku dłużnika przed terminem płatności.

(2) W celu zabezpieczenia należności zarząd gminy wyda decyzję o zabezpieczeniu. Decyzja ta stanowi tytuł egzekucyjny.

(3) Decyzja o zabezpieczeniu może być wydana tylko po dokonaniu wymiaru i doręczeniu podatnikowi nakazu płatniczego przed lub równocześnie z doręczeniem decyzji o zabezpieczeniu.

(4) Na decyzję zarządu gminy o zabezpieczeniu służy odwołanie w ciągu miesiąca od daty doręczenia decyzji. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

§ 68.

(1) Zabezpieczenia należności przed terminem jej płatności zarząd gminy dokonuje przez zajęcie ziemiopłodów.

(2) Za czynności zabezpieczenia nie pobiera się od dłużnika kosztów egzekucyjnych.

Koszty te ciążą na zarządzie gminy.

(3) Po bezskutecznym upływie terminu płatności podatku gruntowego zarząd gminy dokona dalszych czynności egzekucyjnych, przewidzianych w § 35.

CZĘŚĆ IV.

Koszty egzekucyjne.

§ 69.

(1) Koszty egzekucyjne ciążą na dłużniku i podlegają przymusowemu ściągnięciu łącznie z egzekwowaną należnością.

(2) Koszty egzekucyjne przypadają zarządowi gminy.

§ 70.

(1) Kosztami egzekucyjnymi są opłaty i wydatki.

(2) Opłaty za dokonane czynności egzekucyjne wynoszą:

a) za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u dłużnika całkowitej zaległości bez dokonania zajęcia 1% od sumy zaległości, łącznie z dodatkiem za zwłokę, najmniej jednak 10 zł, najwyżej 5.000 zł,

b) za zajęcie ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — 2 % od sumy zaległości łącznie z dodatkiem za zwłokę, najmniej jednak 20 zł, najwyżej 50.000 zł,

c) za czynności licytacyjne (obwieszczenie o licytacji, protokół licytacji, niedojście do skutku licytacji itp.) lub sprzedaż w inny sposób — 3% od sumy zaległości łącznie z dodatkiem za zwłokę, najmniej jednak 30 zł, najwyżej 100.000 zł.

(3) Koszty obliczonych opłat zaokrągla się do pełnego złotego w górę.

(4) W przypadku uiszczenia do rąk organu egzekucyjnego tylko części poszukiwanej należności i dokonania zajęcie (ust. 2 pkt b) powstaje z chwilą dokonania zajęcie od całej ściąganej zaległości.

(5) Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej za pobranie (ust. 2 pkt. a) powstaje z chwilą przybycia organu egzekucyjnego celem dokonania zajęcia.

(6) Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej za zajęcie (ust. 2 pkt b) powstaje z chwilą dokonania zajęcia.

(7) Obowiązek uiszczenia opłat za czynności licytacyjne (ust. 2 pkt. c), powstaje z chwilą rozpisania licytacji, lub wszczęcia czynności zmierzających do sprzedaży w inny sposób.

(8) Wydatkami egzekucyjnymi są wydatki faktycznie poniesione w toku postępowania egzekucyjnego, a w szczególności:

a) wydatki na odstawienie zabranych ziemiopłodów na punkt zsypu,

b) wydatki na ogłoszenie w pismach o licytacji,

c) wynagrodzenie osób trzecich za otwarcie pomieszczeń i schowków,

d) koszty przechowywania i dozoru zajętych ruchomości itp.

(9) Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej dłużników (np. wydatek na ogłoszenie w piśmie o licytacji u kilku dłużników, wydatek na przewóz zajętych ruchomości u kilku dłużników) rozdziela się pomiędzy wszystkich dłużników.

§ 71.

(1) Koszty egzekucyjne mogą być umorzone:

a) w przypadkach nieściągalności,

b) na uzasadnione podanie dłużnika, gdy za uwzględnieniem podania przemawiają ważne okoliczności.

(2) Zarząd gminy jest uprawniony do umarzania kosztów egzekucyjnych w wysokości do 1.000 zł. W przypadkach uzasadniających umorzenie kosztów egzekucyjnych w kwocie ponad 1.000 zł, zarząd gminy wystąpi z odpowiednim wnioskiem do swej władzy przełożonej.

60.

OBWIESZCZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU

z dnia 4 grudnia 1947 r.

o przekazaniu Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych uprawnień do uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 3, poz. 11, z dnia 12 stycznia 1948 r.)

Na podstawie przepisu § 4 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r. o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 167 z 1946 r.), podaje się do publicznej wiadomości, że Główny Urząd Pomiarów Kraju decyzją z dnia 4 grudnia 1947 r. w myśl przepisu § 2 powołanego rozporządzenia przekazał Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych swoje uprawnienia do uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych, sporządzonych w wyniku dokonania czynności z zakresu pomiarów stosowanych, związanych z przebudową ustroju rolnego.

PREZES

(—) Prof. Inż. Jan Piotrowski

61.
ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 30 stycznia 1948 r. Nr. Wet. II/15—26/48

w sprawie zwalczania wścieklizny zwierząt.

Na zasadzie postanowień art. 108 pkt. 1, lit. a. rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 86) i art. 16 lit. f., 70 i 93 lit. g, h, i, rozporzadzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) oraz przepisów § 331 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 19. poz. 167) i zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 czerwca 1947 r. i 30. września 1947 r. Nr Wet/2-I-10/4 zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wszystkie psy w wieku ponad 2 miesiące, znajdujące się na obszarze województwa śląsko-dąbrowskiego, podlegają obowiązkowi rejestracji o oznakowania.

Rejestracja i oznakowanie psów winny być przeprowadzane każdego roku w ciągu miesiąca stycznia.

§ 2.

Zarządy miejskie (gmin) zobowiązane są prowadzić rejestrację psów w specjalnie na ten cel założonych księgach według wzoru załącznika Nr 1 do niniejszego rozporządzenia oddzielnie dla każdej miejscowości.

Zarządy Miejskie mogą prowadzić oddzielne księgi rejestracji dla poszczególnych obwodów względnie dzielnic miejskch.

§ 3.

Oznakowanie psów ma polegać na trwałym przymocowaniu do obroży (szorek) znaczka rejestracyjnego.

Na znaczku rejestracyjnym musi być uwidoczniona nazwa powiatu lub miasta wydzielonego (z dodatkiem słów „powiat“ — „miasto“), numer rejestracyjny i rok rejestracji. Numery rejestracyjne w obrębie jednego powiatu lub miasta wydzielonego muszą być bieżące i żaden numer nie może się w tym samym roku powtarzać.

Znacznek rejestracyjny musi być co rok zmieniony.

Posiadacz psa zobowiązany jest dbać o to, aby pies nosił stale znaczek rejestracyjny. W razie zagubienia znaczka rozpoznawczego właściciel (posiadacz) psa winien zwrócić się do właściwego pod względem terytorialnym Zarządu miejskiego (gminy) o wydanie nowego znaczka rozpoznawczego.

Zarząd miejski (gminy) zobowiązany jest odnotować w rejestrze psów wydanie nowego znaczka i zmianę numeru.

§ 4.

Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie względem psów w wieku ponad 2 miesiące, wprowadzonych na obszar miasta (gminy) czasowo, o ile pozostają one na obszarze tego miasta (gminy) dłużej niż 4 tygodnie.

§ 5.

Właściciele (posiadacze) psów w wieku ponad 2 miesiące, obowiązani są zgłaszać w ciągu 2 tygodni we właściwym pod względem terytorialnym zarządzie miejskim (gminy) o każdej zmianie (sprzedaży, kupnie, zabiciu, zaginięciu, śmierci, czasowej lub stałej zmianie miejsca pobytu) zachodzącej w stanie psów będących w ich posiadaniu, podając dokładny opis psa (rasa, płeć, maść, wiek itp.).

Przy rejestracji psa pochodzącego z innej gminy, posiadacz psa obowiązany jest przedstawić wyciąg z księgi rejestracji poprzedniego Zarządu Miejskiego (Gminy) sporządzony według wzoru załącznika Nr 2 do niniejszego rozporządzenia, a to celem zapewnienia ciągłości ewidencji.

Zarząd miejski (gminy) winien wydać dla psa wprowadzonego na stałe na obszar miasta (gminy) nowy właściwy znaczek rejestracyjny, obowiązujący na danym terenie, a znaczek wydany przez poprzedni zarząd miejski (gminy), przechować wraz z wyciągiem z księgi rejestracyjnej psów.

Psy wprowadzone czasowo nie dłużej jak na 2 miesiące na obszar innego miasta (gminy) winny być wciągnięte do tymczasowej ewidencji z zaznaczeniem miejsca pochodzenia psa oraz daty zapobiegawczego szczepienia psa przeciw wściekliźnie.

§ 6.

Zarządy miejskie (gmin) obowiązane są przeprowadzać co najmniej raz na kwartał kontrolę, celem ustalenia, czy wszystkie psy w wieku ponad 2 miesiące, przebywające na obszarze miasta (gminy) są zarejestrowane i zaopatrzone w znaczki rejestracyjne.

§ 7.

Koszty związane z rejestracją psów i akcją zwalczania wścieklizny psów zgodnie z art. 93 ust. drugi, lit. i, rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) z późniejszymi zmianami, ponoszą zarządy miejskie (gmin).

Koszty znakowania psów (znaczków rejestracyjnych) na zasadzie art. 95 wymienionego powyżej rozporządzenia, ponoszą właściciele (posiadacze) psów.

§ 8.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wykluczają możliwości zastosowania innych środków ochronnych mających na celu zwalczanie wścieklizny zwierząt a przewidzianych rozporządzeniami przytoczonymi na wstępie.

§ 9.

Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia będzie karane na zasadzie postanowień art. 98 przytoczonego powyżej rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. przy zastosowaniu postanowień dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywień, kar pieniężnych, kar porządkowych, oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312) karą aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 10.000 zł albo jedną z tych kar.

§ 10.

Część składową rozporządzenia niniejszego stanowia następujące załączniki:

1. załącznik Nr 1, księga rejestracji psów,
2. załącznik Nr 2, wyciąg z rejestracji psów.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:
w/z (—) Arka Bożek, Wicewojewoda.

Załącznik Nr 1 do rozporządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 30. I. 1948 r. Nr Wet. II/15-26/48.

(Strona 1.)

Powiat (Miasto) ....

Gmina ....

Miejscowość (dzielnica) ....

KSIĘGA REJESTRACYJNA PSÓW.

(Strona 2.)

L.p.	Nazwisko i imię posiadacza psa ulica Nr domu	nazwa psa	płeć	rok urodzenia	rasa	maść	znaki szczególne obcięty ogon, uszy ślepy itp.
1	2	3	4	5	6	7	8

Strona 3.)

rok rejestracji	znaczek rejestracji (nazwa powiatu Nr)	użytkowość	podatek uiszczono (data, nr kwitu i kwota)	data szczepienia zapobiegawczego	Uwagi (zmiana posiadacza, śmierć, zaginięcie itp.)
9	10	11	12	13	14
1948					
1949					
1950					
1951					
1952					

Załącznik Nr 2 do rozp. Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 30. I. 1948 r. Nr. Wet. II/15-26/48.

WYCIĄG Z KSIĘGI REJESTRACJI PSÓW.

Powiat (Miasto) .... gmina .... miejscowość (dzielnica) .... posiadacz psa .... ulica, nr. domu .... nazwa psa .... płeć .... rok urodzenia 19.......... rasa .... maść .... znaki szczególne .... użytkowość .... liczba porz. księgi rej. .... rok rejestracji .... znaczek rejestracyjny (nazwa powiatu, miasta, Nr) .... podatek uiszczono (data, nr. kwitu i kwota) .... data szczepienia zapobiegawczego ....

Wyciąg wydano dnia .... 19.......... r.

pieczęć urzędu podpis

62.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Nr. Wet. II/15-26 Katowice, dnia 3 lutego 1948 r.

PISMO OKÓLNE
W sprawie zwalczania wścieklizny.

Urząd Wojewódzki podaje w załączeniu rozporządzenie Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 30 stycznia 1948 r. Nr. Wet. II/15-26/48 w sprawie zwalczania wścieklizny zwierząt z prośbą o wydanie dalszych odpowiednich zarządzeń.

Zarządy Miejskie (Gmin) winny przystąpić niezwłocznie do rejestracji i znakowania psów.

Znaczki rozpoznawcze, jak też księgi rejestracyjne psów należy zamawiać w Spółdzielni Handlowo-Przemysłowej Lekarzy Weterynaryjnych Oddział w Katowicach, ul. 3-Maja 19.

Z uwagi na szerzącą się wściekliznę zwłaszcza wśród psów niewiadomego pochodzenia, należy na rejestrację i znakowania psów zwrócić szczególną uwagę.

Na psy wałęsające się jak też niezaopatrzone w znaczki rejestracyjne należy urządzać co pewien czas obławy. Mając na uwadze tut. zarządzenie z dnia 12. VII. 1947 r, Nr. Wet. I. E/5-14 w sprawie zwalczania wścieklizny, Urząd Wojewódzki prosi o doniesienie do dnia 20. II. 1948 r., czy poszczególne Zarządy Gmin nabyły już księgi rejestracji psów.

Za Wojewodę:
(—) Król Stefan, Kierownik Oddziału.

63.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Przemysłu i Handlu
Nr. PH/H-64/17/48 Katowice, dnia 3 lutego 1948 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie normowania cen usług w zakresie rzemiosła krawieckiego.

Urząd Wojewódzki podaje w załączeniu Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 stycznia 1948 r. w sprawie normowania wynagrodzenia za usługi w zakresie rzemiosła krawieckiego z poleceniem natychmiastowego przystąpienia do prac wymienionych w przedmiotowym zarządzeniu.

W szczególności referaty przemysłowo-handlowe winny natychmiast wezwać cechy krawców do przedłożenia w terminie do dnia 3 marca br. w trzech egzemplarzach spisów znajdujących się na ich terenie działania pracowni krawieckich z wnioskiem o zaliczenie ich do jednej z wymienionych w § 3 zarządzenia kategorii.

W terminie do dnia 8 marca br. winno nastąpić zaliczenie zakładów krawieckich przez referat przemysłowo-handlowy do odpowiedniej kategorii, a w terminie do 13 marca br. zarządy cechów winny zawiadomić poszczególne pracownie na piśmie za potwierdzeniem odbioru do jakiej kategorii zostały one zaszeregowane przy równoczesnym pouczeniu o treści powyższego zarządzenia.

Równocześnie należy 1 egzemplarz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 stycznia 1948 r. doręczyć zarządowi miejscowego cechu krawieckiego oraz przewodniczącemu miejscowej Komisji Cennikowej i dopilnować by Komisje Cennikowe przystąpiły natychmiast do prac wyszczególnionych w §§ 2. 3, 5 i 6 przedmiotowego zarządzenia, tak by w terminie do dnia 10 marca b. r. zostały przedłożone do zatwierdzenia Komisji Cennikowej przy Wojewodzie Śląsko-Dąbrowskim wniosków o wysokości wynagrodzeń za wykonanie różnych typów usług krawieckich wymienionych w § 2 przedmiotowego zarządzenia.

Do terminowego i skrupulatnego wykonania zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 stycznia 1948 r. jak i niniejszego pisma okólnego tak przez referaty przemysłowo-handlowe jak i przez Komisje Cennikowe — Urząd Wojewódzki przywiązuje wielką wagę.

Za Wojewodę:
(—) Mgr. Lasocki R., Naczelnik Wydziału.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU
z dnia 31 stycznia 1948 r.

w sprawie normowania wynagrodzenia za usługi w zakresie rzemiosła krawieckiego.

(Ogłoszone w Mon. Polskim Nr 13, poz. 54, z dnia 10. II. 1948).

Na podstawie art. 5 ust. 4. art 7 ust. 1 pkt b. ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 218) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17-go października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) przekazuje się komisjom cennikowym przy wojewodach oraz komisjom cennikowym przy prezydentach m. st. Warszawy i Łodzi.

§ 2.

Komisje cennikowe ustalają wynagrodzenie za następujące rodzaje usług krawieckich:

1. *Krawiectwo męskie.*
   Wykonanie:
   munduru i płaszcza wojskowego,
   garnituru,
   palta,
   pokrycia na futro męskie,
   spodni,
   przeróbek i reperacji.
2. *Krawiectwo damskie okryciowe.*
   Wykonanie:
   kostiumu,
   palta,
   pokrycia na futro damskie,
   spódniczki,
   przeróbek i reperacji.
3. *Krawiectwo damskie lekkie.*
   Wykonanie:
   sukni,
   spódniczki,
   bluzki,
   szlafroczka,
   piżamy,
   i przeróbek.
4. *Prasowanie okryć.*

§ 3.

Wynagrodzenie za usługi wymienione w § 2 niniejszego zarządzenia ustalają komisje cennikowe dla pracowni krawieckich wg następujących kategorii:
a) dla pracowni kategorii specjalnej,
b) „ „ „ I-szej,
c) „ „ „ II-ej,
d) „ „ „ III-ej.

§ 4.

1. W terminie 7-dniowym od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia cechy krawców przedłożą w trzech egzemplarzach właściwym referatom przemysłowo-handlowym starostwa lub wydziałom przemysłowo-handlowym w zarządach miejskich miast wydzielonych do zatwierdzenia spisy, znajdujących się na ich terenie działania, pracowni krawieckich z wnioskiem o zaliczenie ich do jednej z wymienionych w § 3 kategorii.

2. Władze wymienione w ust. 1 winny w terminie 5-dniowym ustalić zaliczenie pracowni krawieckich do odpowiednich kategorii po wysłuchaniu opinii miejscowego cechu krawców.

3. Podstawą do zaliczenia pracowni krawieckich do jednej z kategorii wymienionych w § 3 jest: wielkość pracowni, ilość zatrudnionych pracowników, ich kwalifikacje, miejsce położenia oraz urządzenie pracowni.

4. Zarządy Cechów w terminie 5-dniowym od dnia otrzymania ustalenia kwalifikowania pracowni krawieckich, zawiadomią poszczególne pracownie na piśmie za potwierdzeniem odbioru, do jakiej kategorii zostały one zaszeregowane przy równoczesnym pouczeniu o treści niniejszego zarządzenia.

§ 5.

Pracownie krawieckie kategorii wyższej mogą za wykonaną pracę pobierać wynagrodzenie ustalone dla pracowni niższych kategorii.

§ 6.

1. Komisje cennikowe przy starostach i prezydentach miast wydzielonych po zasięgnięciu opinii miejscowych cechów krawców opracują w terminie 14-dniowym wnioski dotyczące wysokości wynagrodzeń za wykonanie różnych typów usług, w ramach rodzajów wymienionych w § 2 niniejszego zarządzenia przedstawią je komisjom cennikowym przy wojewodach dla ustalenia tych wynagrodzeń.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi wynagrodzenie ustalają komisje cennikowe przy prezydentach tych miast.

2. Komisje cennikowe przy wojewodach ustalą wynagrodzenia za usługi określone w § 2 niniejszego zarządzenia w terminie 7-dniowym od dnia otrzymania wniosków (ust. 1), oddzielnie dla każdego powiatu i miasta wydzielonego.

3. Ustalone ceny obowiązują do czasu zatwierdzenia nowych cen.

§ 7.

Wszystkie pracownie krawieckie są zobowiązane wywiesić na widocznym miejscu w ramkach napis o treści:

a) do której kategorii należy pracownia,
b) wysokość wynagrodzenia za poszczególne usługi.

§ 8.

Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszego zarządzenia podlega karze przewidzianej w ustawie z dnia 2-go czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w 15 dni po ogłoszeniu.

w. z. MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU
(—) E. Szyr.

64.
OKÓLNIK
MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1948 r. *Nr. Sk. D. V. 13221/1/47.*

w sprawie udzielania przez urzędy skarbowe informacyj związkom samorządu terytorialnego o osobach posiadających lokale użytkowe na obszarze innych gmin aniżeli miejsce zamieszkania.

(Przedruk Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 10, poz. 43, z dnia 29 stycznia 1948 r.)

W myśl przepisu art. 29 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198), podatek od lokali dla lokalu mieszkalnego lub jego części, w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy lokalu użytkowego, podwyższa się o 200%.

Przepis powyższy nie nastręcza zarządom gmin przy jego stosowaniu większych trudności, jeżeli osoba będąca najemcą lub podnajemcą lokalu użytkowego t. j. podatnikiem podatku obrotowego, mieszka na obszarze tej samej gminy lub też miasta gdzie znajduje się lokal użytkowy.

Natomiast duże trudności powstają dla zarządów gmin przy stosowaniu przepisu art. 29 ust. 2 dekretu o podatkach komunalnych dla lokali mieszkalnych podatników, którzy mieszkają na obszarze innej gminy lub miasta, co występuje zwłaszcza w okolicach większych miast.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu, mając na uwadze konieczność umożliwienia zarządom gmin opodatkowania podatkiem od lokali pomieszczeń mieszkalnych osób, które posiadają lokale użytkowe na obszarze innych gmin, poleca urzędom skarbowym, aby na podstawie deklaracji składanych przy nabywaniu kart rejestracyjnych, zawiadamiały zarządy gmin właściwe podług miejsca zamieszkania podatników podatku obrotowego o prowadzeniu przez nich przedsiębiorstw, zakładów i wykonywaniu zajęć zawodowych, jeżeli mieszkają oni na obszarze nie tej samej gminy, gdzie posiadają lokal użytkowy.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Kołakowski.

65.
OKÓLNIK Nr 8/47
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 17 lutego 1947 r.

w sprawie położnych gminnych w gminach wiejskich.

(Przedruk z Dziennika Zdrowia Nr 19/20, poz. 93, z dnia 1 grudnia 1947 r.)

Do
wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydział Zdrowia) oraz Zarządów Miejskich m. st. Warszawy (Resort Zdrowia i Opieki Społecznej) i m. Łodzi (Wydział Zdrowia Publicznego).

Ministerstwo Zdrowia uznaje za jedno z podstawowych zadań Służby Zdrowia walkę ze śmiertelnością noworodków i niemowląt oraz szerzeniem się schorzeń kobiecych na wsi. Jedną z najważniejszych przyczyn tego stanu rzeczy jest brak na wsi fachowej pomocy położniczej.

W celu udostępnienia kobietom wiejskim korzystania z fachowej pomocy położniczej, zarówno w czasie ciąży jak i porodu, Ministerstwo Zdrowia nawiązując do okólnika z dnia 18. IX. 1945 r. (Dz. Zdrowia Nr 5/6 z 1945 r., str. 121), oraz z dnia 21. II. 1946 r. (Dz. Zdrowia Nr 4 z 1946 r., str. 42) w sprawie organizacji służby zdrowia na wsi, wyjaśnia, co następuje:

W myśl art. 5 Ustawy z dnia 15. VI. 1939 r. o publicznej służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 342) powiatowe związki samorządowe, miasta i gminy wiejskie między innymi w miarę możności finansowych, powinny utrzymywać odpowiednią ilość położnych.

Dla wykonania zadań, o których wyżej mowa, powiatowe związki samorządowe powinny dążyć do zaangażowania takiej liczby położnych, ile jest gmin w powiecie.

Położne są pracownikami samorządu powiatowego, płatnymi z budżetu tego samorządu. Planowanie rozmieszczenia zatrudnionych położnych należy do zadań kierownika okręgowego ośrodka zdrowia w porozumieniu z lekarzem powiatowym. Położne wykonują swoje obowiązki pod kierunkiem kierownika okręgowego ośrodka zdrowia i pod nadzorem lekarza powiatowego.

Do obowiązków położnej gminnej należy:

1) udzielenie pomocy położniczej pracownikom samorządowym, osobom ubezpieczonym, funkcjonariuszom państwowym i innym zgodnie z zawartymi umowami oraz ludności nieposiadającej środków materialnych na korzystanie z pomocy położniczej — bezpłatnie,

2) wykonywanie na zlecenie kierownika ośrodka zdrowia, prac wchodzących w zakres działania ośrodka zdrowia w dziedzinie opieki nad matką i dzieckiem.

W szczególności położna:

a) prowadzi rejestrację kobiet ciężarnych i noworodków z uwzględnieniem urodzeń żywych i martwych,
b) wykonywa szczepienia ochronne niemowląt,
c) organizuje pogadanki dla kobiet ciężarnych i matek,
d) kieruje akcją dożywiania niemowląt itd. w okręgach, w których nie ma pielęgniarki,
e) wydaje zaświadczenia o ciąży i, w wypadku przyjęcia porodu, o urodzeniu dziecka. Zaświadczenia takie mogą lekarze przyjmować za podstawę do wystawiania własnych świadectw, uprawniających do ubiegania się o pomoc ze strony Państwa i samorządu, udzielaną kobietom ciężarnym i niemowlętom (wyprawki, dożywianie),

3) zgłasza do aktów Stanu Cywilnego urodzenie dziecka, jeśli nie ma ojca.

Dla umożliwienia samorządowi powiatowemu realizacji tych zadań, Ministerstwo Zdrowia udzieli w ramach preliminarza budżetowego na rok 1947 dotacji na uzupełnienie wynagrodzenia położnych gminnych w wysokości 3.000.— miesięcznie dla jednej położnej.

Kwoty potrzebne dla dotacji na uzupełnienie wynagrodzenia położnych gminnych przewidziane zostały w budżecie Ministerstwa Zdrowia na rok 1947 w Dz. 9 § 23 i będą przydzielane wraz z ogólnym otwarciem kredytów.

Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Zdrowia Nr 21/45 o organizacji służby zdrowia na wsi, wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej (Dz. Zdrowia Nr 5/6 z 1945 r.) powiatowy związek samorządowy za pośrednictwem zainteresowanej gminy winien dostarczyć położnej, lokalu, światła, opału oraz środków lokomocji.

Okólnik niniejszy uchyla pkt. 3 okólnika Nr 14/46 z dnia 21. II. 1946 r. (Dz. Zdrowia Nr 4 z 1946 r., str. 41) w sprawie organizacji służby zdrowia na wsi.

Minister:
Dr. med. *Tadeusz Michejda.*

66.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 18 stycznia 1948 r.

w sprawie zatwierdzenia opłat dziennych w szpitalach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło po myśli art. 5 § 2 dekretu P. K. W. N. z dnia 23 listopada 1944 r. (Dz. Ust. R. P, Nr 14. poz. 74) uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w **Szpitalu św. Józefa w Groszowicach, pow. Opole** w następującej wysokości:

opłata dzienna — **200.— zł** na oddz. wewnetrznym,

opłąta dzienna — **250.— zł** na oddz. chirurgicznym.

Za chorych leczonych na koszt Związku Wspierania Ubogich obniża się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni 14-tu od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
Dr J.Kępski, w. z. Naczelnika Wydziału.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 4. lutego 1948 r.

w sprawie zatwierdzenia opłat dziennych w szpitalach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdziło na zasadzie art. 35 ustawy o zakładach leczniczych z dnia 16 lipca 1937 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 36) oraz art. 5 § 2 dekretu P. K. W, N. z dnia 23 XI. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz, 74) uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłat dziennych w szpitalach samorządowych a w szczególności:

	klasa		zł
1) **Szpital Miejski — Katowice**	III	—	450.—
Szpital Miejski dla Dzieci	II	—	750.—
Szpital Skórno-Weneryczny	I	—	1100.—
2) **Szpital Miejski — Prudnik**	III	—	320.—
	II	—	450.—
	I	—	550.—
3) **Szpital Powiatowy — Biala, pow. Prudnik**		—	220.—
4) **Szpital Miejski — Głogówek**	III	—	310.—
	II	—	520.—
5) **Szpital Gminny — Tychy** dla opieki społ. i innych instyt.	III	—	370.—
dla samopłacących	III	—	450.—
	II	—	670.—
6) **Szpital Miejski — Racibórz** — dla ubezpiecz. i innych instyt.	III	—	350.—
dla samopłacących	II	—	450,—
	II	—	550,—
7) **Szpital Powiatowy — Rybnik**	III	—	300.—
	II	—	390.—
	I	—	520.—
8) **Szpital Powiatowy — Wodzisław**	III	—	300.—
	II	—	390.—
	I	—	520.—
9) **Szpital Powiatowy — Tarnowskie-Góry**	III	—	450.—
	II	—	700.—
10) **Szpital Powiatowy — Piekary Śląskie**	III	—	300.—
	II	—	450.—
11) **Szpital Miejski — Nysa**	III	—	370.—
	II	—	450.—
	I	—	520.—
12) **Szpital Miejski — Bytom**	III	—	450.—
	II	—	600.—
13) **Szpital Miejski dla Dzieci — Bytom**		—	320.—
14) **Szpital Miejski — Zabrze**		—	400.—
15) **Szpital Miejski dla Dzieci — Zabrze**		—	400.—
16) **Szpital Miejski — Chorzów** dla ubezpiecz. i innych instyt.	III	—	300.—
dla samopłac.	III	—	375.—
	II	—	525.—
17) **Szpital Miejski — Gliwice** —	III	—	450.—
	II	—	600.—
18) **Szpital Powiatowy — Kupy**	III	—	450.—
	II	—	525.—
	I	—	600.—
19) **Szpital Powiatowy — Będzin** dla ubezp. i innych instytucji		—	350.—
dla samopłacących		—	450.—
20) **Szpital św. Łazarza — Będzin** dla chor. skórnych		—	250.—
dla chor. wenerycznych		—	200.—
21) **Szpital Powiatowy — Miechowice**		—	450.—
22) **Szpital Miejski — Bielsko**	III	—	480.—
	II	—	600.—
23) **Szpital Powiatowy — Grodków**		—	300.—
24) **Szpital Miejski — Głubczyce**	III	—	270.—
	II	—	450.—
25) **Szpital Miejski — Mysłowice** dla ubezp. i innych instytucji		—	360.—
dla samopłacących		—	450.—
26) **Szpital Miejski — Szopienice**	III	—	375.—
	II	—	525.—
27) **Szpital Miejski — Nowy-Bytom**		—	320.—
28) **Szpital Powiatowy — Koźle**	III	—	300.—
	II	—	450.—
29) **Szpital Powiatowy — Kluczbork**	III	—	450.—
	II	—	525.—
30) **Szpital Miejski — Dobrodzień** dla ubezp. i innych instytucji		—	225.—
dla samopłacących		—	300.—
31) **Szpital Miejski — Krapkowice**	III	—	450.—
	II	—	600.—
32) **Szpital Miejski — Pszczyna**		—	225.—
33) **Szpital Powiatowy — Olesno**		—	320.—
34) **Szpital Miejski — Żory**		—	350.—
35) **Sanatorium dla Płucno-Chorych — Siewierz**		—	450.—
36) **Szpital Miejski — Zawiercie**		—	350.—
37) **Szpital Miejski — Paczków**		—	350.—
38) **Szpital Miejski — Sosnowiec**		—	450.—
39) **Szpital św. Elżbiety — Katowice**	III	—	350.—
	II	—	500.—
	I	—	750.—
40) **Szpital im Prał. Głowackiego — Strzelce** —	III	—	350.—
	II	—	450.—

Zgodnie z zarządzeniem o zakładach leczniczych za chorych chirurgicznych podwyższa się opłatę o 20% stawki dziennej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Za Wojewodę:
Dr J. Kępski, wz. Naczelnika Wydziału.

67.

ZARZĄDZENIE
PREZYDENTA MIASTA KATOWIC

z dnia 16 stycznia 1948 r.

o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych oraz o przerwach obiadowych.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 364), zarządzam co następuje:

1. Jatki z mięsem, wędliniarnie, piekarnie i mleczarnie oraz sklepy spożywcze winny być otwarte w dni powszednie od godziny 7-mej do godz. 19-tej.

Przepis powyższy nie wyklucza wcześniejszego otwierania sklepów, zajmujących się wyłącznie sprzedażą i rozdziałem mleka i nabiału. Sklepy te mogą być otwarte od godz. 6-tej.

2. Przedsiębiorstwa gastronomiczne winny być otwarte we wszystkie dni w tygodniu jak następuje:

a) w czasie zimowym (od dnia 1. X. do dnia 31. III) od godz. 7-mej do godz. 22-giej,

b) w czasie letnim (od dnia 1. IV. do dnia 30. IX.) od godz. 7-mej do godz. 23-ciej.

Przedsiębiorstwom gastronomicznym wyższej kategorii przemysłowej przysługiwać będzie prawo otwarcia lokali codziennie do godz. 24-tej po uzyskaniu zezwolenia Zarządu Miejskiego, które wydawane będą indywidualnie, o ile tego będą wymagały warunki miejscowe.

3. Apteki winny być otwarte w dni powszednie od 8-mej do godz. 19-tej.

4. Zakłady fryzjerskie i kalotechniczne winny być otwarte w dni powszednie od 9-tej do godz. 19-tej, a w soboty i dni przedświąteczne — do godz. 21-ej.

5. W budkach i kioskach, w których sprzedaje się do spożycia na miejscu wodę sodową, wody mineralne i napoje chłodzące oraz słodycze i owoce, a nie sprzedaje się żadnych innych towarów, sprzedaż winna się odbywać we wszystkie dni w tygodniu w godzinach od 9-tej do 21-szej.

6. Sprzedaż gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych, przy której nie sprzedaje się żadnych innych towarów, winna się odbywać w dni powszednie w czasie od godz. 7-mej do godz. 22-giej.

7. Sklepy oraz stragany, prowadzące detaliczną sprzedaż w Miejskiej Hali Targowej, winny być otwarte jak następuje:

a) we wszystkie dni powszednie, z wyjątkiem sobót, w czasie od godz. 7-mej do 16-tej.
b) w soboty — od godz. 7-mej do godz. 17-tej.

8. Przedsiębiorstwa, prowadzące hurtową sprzedaż w Miejskiej Hali Targowej, winny być czynne we wszystkie dni powszednie w czasie od godz. 4-tej do 13-tej.

9. Wszystkie inne przedsiębiorstwa handlowe w poprzednich punktach nie wymienione, winny być otwarte w dni powszednie w czasie od godz. 9-tej do godz. 19-tej.

Wyjątek stanowią sklepy jubilerskie i zegarmistrzowskie, które mogą być zamykane o godz. 17-tej.

10. Przedsiębiorstwa handlowe mogą zarządzać przerwę obiadową tylko w czasie od godz. 13-tej do 15-tej.

11. Przepisy ustaw ochronnych w zakresie pracy pracowników najemnych, a w szczególności ustaw o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz ustaw w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet, nie zostają w niczym naruszone postanowieniami zarządzenia niniejszego.

12. Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia ulegną, na zasadzie postanowień art. 16 cytowanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, karze grzywny do zł 20.000 i karze aresztu do 6 tygodni, albo jednej z tych kar.

13. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1948 roku. Jednocześnie uchyla się wszelkie poprzednie zarządzenia o godzinach handlu w m. Katowicach.

Prezydent Miasta
w/z St. Klimczak Wiceprezydent

68.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Pomiarów
Nr Pom. A-2/95/48 Katowice, dnia 22 stycznia 1948 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie nadania tytułu, oraz uprawnień mierniczego

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości, że na mocy ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15. VII. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, z dnia 18 IV. 1928 r. poz. 454) ob. inż. Wojtan Tadeusz ur. 28. X. 1909 we Lwowie, zamieszkały w Gliwicach przy ul. Górnych Wałów 10, otrzymał dekret nadający mu tytuł oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego. Wymieniony złożył przepisaną przysięgę dnia 2. I. 1948 r.

Za Wojewodę:
Inż. H. Leśniok, Naczelnik Wydziału.

69.

STAROSTA POWIATOWY NIEMODLIŃSKI
Nr A 1/6/47 Niemodlin, dnia 9. I. 1948 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie wpisu uprawnień wodnych do księgi wodnej.

Dekretem z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) rozciągnięto na Ziemie Odzyskane ustawodawstwo obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu. W związku z tym weszła w życie na terenie Ziem Odzyskanych z dnia 27. listopada 1945 r. ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 936) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 13. kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 574) i zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976).

W myśl art. 253 cyt. ustawy wodnej prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów wymienionych w art. 45 i utrzymane w mocy na podstawie art. 252, wygasają po upływie lat pięciu po wejściu w życie ustawy, a więc dnia 17 listopada 1950 r. jeżeli przed tym nie wniesiono podania o wpisanie ich do księgi wodnej.

Wzywam przeto osoby, posiadające uprawnienia wodne i zarządy istniejących w obrębie powiatu (miasta) zakładów wodnych do wniesienia do starostwa (Zarządu Miejskiego) w . . . . należycie ostemplowanych podań o wpis do księgi wodnej odnośnych praw

Jednocześnie należy przedłożyć:

1) operat hydrotechniczny przy specjalnym uwzględnieniu tych części urządzeń, które mają bezpośrednio wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich;
2) dowody dopełnienia warunków zastrzeżonych w art. 252—254 ustawy wodnej, a więc dokumenty lub uwierzytelnione odpisy tychże, stwierdzające, specjalny tytuł, na którym są oparte prawa zgłoszone, lub stwierdzające, że istnieją prawnie urządzenia, służące do ich wykonywania, względnie że te urządzenia zostały wzniesione przed 27. listopada 1945 r., lub że przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania, a wreszcie, że zakład istniał w tym dniu dłużej niż 10 lat.
3) urzędowe wyciągi z ksiąg wieczystych;
4) wykaz osób, na których prawa zakład może oddziaływać ujemnie z dołączeniem ewentualnych ich oświadczeń.

Starosta:
(—) Kwaśny Emil

70.

KOMUNIKAT

Okr. Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Katowicach w sprawie unieważnienia skradzionych urzędowych pieczęci.

Unieważnia się skradzione w dniu 10. lutego 1948 r. w lokalu Rejonowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Gliwicach dwie pieczęcie metalowe okrągłe z napisem w otoku „Ochrona Skarbowa" z godłem państwowym:

1) do tuszu 36 mm Nr. rozpoznawczy 51.
2) do laku 30 mm Nr. rozpoznawczy 9.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się skradzione zaświadczenie obywatelstwa polskiego, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Pszczynie, metrykę urodzenia, wystawioną przez Zarząd Gminny w Pszczynie, oraz świadectwo o ukończeniu kursu handlowego, na nazwisko Guzy Marta — Pszczyna, ul. Bioruńska 12. 19

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr. 1893, wystawioną przez Starostwo Powiatowe w Katowicach, na nazwisko Żurek Łucja — Nowa Wieś, Starowiejska 2. 21

Unieważnia się skradziony dowód osobisty i legitymację służbową Nr. 129a, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, na nazwisko Niepokojczycka Maria — Nysa. 22

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Tatra", Nr. rejestr. A-69077, Nr. silnika 1438733, Nr. podwozia 14238, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Ministerstwo Przemysłu, Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych — Walcownia Metali — Dziedzice. 23

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr. 224, wystawiony przez Zarząd Gminny Renska Wieś, na nazwisko Kroker Gertruda — Gieraltowice, pow. Koźle. 24

Unieważnia się zgubioną książeczkę inwalidzką Nr 260, wystawioną przez Starostwo Powiatowe w Katowicach, na nazwisko Hadinek Bożymir — Bytom, ul. Oświęcimska 26 m 3. 25

Unieważnia się zgubione zaświadczenie z R.K.U. — Miechów, na nazwisko Rusek Piotr — Katowice. 26

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 27, wystawiony na nazwisko Gawłowski Franciszek — Krasna 26, pow. Cieszyn. 27

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 1274, wystawiony przez Zarząd Gminny w Pruchnej, pow. Cieszyn, na nazwisko Gawłowski Franciszek — Pruchna 49, pow. Cieszyn. 28

Unieważnia się skradziony tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 554, wystawiony przez Starostwo Powiatowe w Cieszynie, na nazwisko Balcar Zuzanna — Nierodzim 24, pow. Cieszyn. 29

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego „Opel" Nr rejestr. A-69405, Nr silnika 3825947, wystawioną przez Wojewódzki Urząd Samochodowy w Katowicach, na Państwową Centralę Handlową w Opolu. 30

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Opel-Super" Nr rejestr. 69258 Nr silnika 23018, Nr podwozia 18 c 22165, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Zjednoczenie Przemysłu Maszyn Elektrycznych w Katowicach. 31

Unieważnia się zgubione dokumenty:
1) książeczkę wojskową, wystawioną przez R.K.U. w dniu 18. I. 1946 r. Ser. A 022079,
2) kartę ewakuacyjną, wystawioną przez G.P.T.Rz.N. Nr 10841,
3) tymczasowe zaświadczenie tożsamości żony Marii, wystawione przez Zarząd Gminy Dąbrowa dnia 18. XI. 1947 r. Nr 47/47.,
4) akt ślubny wystawiony przez Urząd Stanu Cywilnego w Dąbrowie, dnia 21. XII. 1947 r. Nr 24/47.,
5) kwity podatkowe, wystawione przez Spółdzielnię Rolniczo-Handlową w Niemodlinie z Nr Nr 220/47, 2/47, 21/47,

na nazwisko Martynowicz Jan — Gromada Prądy — Gmina Dąbrowa, pow. Niemodlin. 32

Unieważnia się 2 zgubione dowody rejestracyjne na samochody ciężarowe marki „Gazik" Nr rejestr. A-60036 i 60038, Nr silnika 257866 i 376499, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Ministerstwo Przemysłu — Departament Kadr — Wydział Szkolnictwa Zawodowego — Wydział S.P.P. — Katowice. 33

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną samochodu ciężarowego marki „Ford" Nr rejestr. C-69836, Nr silnika 172115, Nr podwozia 1002, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych — Zakłady Hutnicze w Szopienicach. 34

Unieważnia się 2 zgubione legitymacje służbowe Nr Nr 2 Now. 3 Now., wystawione przez Wydział Powiatowy w Nysie, na nazwisko Wojdak i Gabor Henryk. 35

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, Nr 03761, wystawione przez Urząd Samochodowy w Wrześni, na nazwisko Demkow Bogdan — Katowice, ul. Opolska nr 1/2. 36

Unieważnia się tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 3141, wystawiony przez Zarząd Gminny w Dębowcu, pow. Cieszyn, skradziony w lutym 1947 r. na nazwisko Drózd Jan — Iskrzyczyn 3 pow. Cieszyn. 37

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia, Nr 2265/20 wystawiony przez Urząd Gminy Górki Wielkie, pow. Cieszyn, na nazwisko Madzia Józef — Górki Małe 42. 38

Unieważnia się 2 zgubione tymczasowe zaświadczenia narodowości polskiej Nr Nr 27583, 27585, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Strzelcach, na nazwisko Cura Paweł i Cura Anna — Odrowąż, poczta Gogolin, pow. Strzelce. 39

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr 33/47, wystawioną przez Izbę Skarbową Katowice, oraz deklarację wierności Nr VII/5177, na nazwisko Spyra Zofia — Dębieńsko. 40

Unieważnia się skradzione dokumenty: legitymację służbową Nr Z-55a, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach, oraz legitymację Związku Zawodowego Służby Zdrowia, na nazwisko Zyzik Julia p.o. pielęgniarza w Śląskim Zakładzie Psychiatrycznym w Lublińcu. 41

Unieważnia się 2 skradzione tymczasowe zaświadczenia narodowości polskiej, wystawione przez Starostwo Powiatwe w Oleśnie na nazwisko Gryga Maria i Gryga Albina — Wojciechów, pow. Olesno. 42

Unieważnia się zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia, Nr 211/47, wystawiony przez Zarząd Miejski Gliwice, na nazwisko Lange Aleksander — Gliwice, ul. Wojciecha 20. 43

Unieważnia się zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia, Nr 5535, wystawiony przez Zarząd Miejski w Pszczynie, na nazwisko Kasza Ludwik — Pszczyna, ul. Starowiejska 56. 44

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową nr 387 na nazwisko Migacz Bogusław, aplikant sądowy, wydaną przez Sąd Apelacyjny w Katowicach. 62

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red. pok. 250, tel. 120 i 374. Adm. pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA roczna 1200.— zł. Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 70.— zł.

Państw. Katowickie Zakł. Graf. Oddz. 1 — zam. 116 1-48 R—30027